

Legătură Scandaloasă

Amanda Mariel

LEGĂTURĂ SCANDALOASĂ

DOAMNE ȘI VAGABONZI

AMANDA MARIEL

CONTENTS

Prolog

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

About the Author

Afterword

Traducere: Cristina Botîlcă

Aceasta este o ficțiune. Numele, personajele, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite în scop fictiv.

Copyright © 2018 Amanda Mariel
Toate drepturile rezervate.

Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă ori stocată într-un sistem de refacere ori transmisă sub orice formă sau în orice mediu electronic, mecanic, prin fotocopiere, prin înregistrare sau prin orice altă metodă, fără permisiunea scrisă a editurii.

Publicată de Brook Ridge Press

PROLOG

Anglia, 1822

*L*ady Grace Brighton, fiică a vicontelui și a vicontesei de Forton, a intrat în sala de bal cu inima strânsă. Noaptea aceasta urma să fie cea mai grea noapte din viața sa. La șaptesprezece ani, ar fi trebuit să se bucure de timpul ei, nu să se teamă de ceea ce va urma. Cu toate acestea, destinul ei fusese deja trasat.

Cu groaza curgându-i prin vene, Grace intră pe verandă. Domnul Lewis Duffield urma să o aștepte sub ramurile copacului lor. Același în care el scrijelise inițialele lor în urmă cu două săptămâni. Scenariul i-ar fi produs fluturi în stomac acum doar câteva nopți, însă acum totul era diferit. Acolo unde trebuiau să fie fluturașii, Grace a simțit ca stomacul i se întoarce pe dos și intestinele sale se prefac în noduri.

Cu mâinile acoperite de mănuși, își ajustă poalele rochii, apoi trecu în grabă pe lângă o coloană de marmură, o luă în jos pe scări, apoi către grădina luminată de torțe. Dacă ar fi

întârziat, oamenii ar fi observat. O situație pe care nu și-ar fi putut-o permite când totul era atât de riscant. Mama și tatăl ei contau pe ea. Nu putea să le trădeze încrederea, chiar dacă dorința lor îi frângea inima.

Iarba acoperită de rouă îi umezea încălțărilor de mătase pe când mergea grăbită de-a lungul grădinii ca să ajungă la teiul bătrân. Aerul răcoros al nopții îi mângâia pielea și sute de stele străluceau deasupra ei. Dar împrejurimile pline de calm nu reușeau să îi liniștească nervii ori să îi stingă supărarea. Inima îi bătea din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropia de destinația sa—pe măsură ce se apropia de Lewis.

Grace își încetini mersul și luptă să își păstreze cumpătul. Făcu ultimii pași până la Lewis, eliminând distanța dintre ei. Îi văzu chipul în lumina torței, ochii lui strălucitori și părul negru pe care îl văzu lucind când pași în afara potecii. Fluturașii familiari pe care-i simțea de fiecare dată când era lângă el reveneau acum în stomacul ei, dar nu reușeau să șteargă groaza din sufletul ei.

Un zâmbet mare îi inundă fața lui Lewis.

— Draga mea Grace, lasă-mă să te iau în brațe.

— Vai, Lewis! Uitându-și îndatoririle pentru o clipă, se aruncă la pieptul lui, în căldura îmbrățișării sale. Ce n-ar da să rămână în brațele lui, în siguranță, pentru eternitate. Neputându-și controla emoțiile, un tremur îi zgudui umerii, iar primele lacrimi i se prelinseră pe obraji.

— Ce s-a întâmpla, draga mea? Lewis îi mângâie părul cu o emoție compătimitoare și o strânse la piept.

Cum era să-i spună că nu mai pot fi împreună? Fiecare părticică din ea își dorea să nege acest lucru. Tânjea să fugă departe cu el. Să înceapă o nouă viață cu bărbatul pe care-l

iubea. Ar da aproape orice ca să rămână cu el, dar nu-și putea arunca familia în cușca leilor.

— Totul va fi bine. Lacrimile nu-și au rostul. Lewis continuă să o mângâie. O sărută ușor pe frunte. Acum, suntem împreună. Te voi ține în siguranță.

Ea îi dăruise lui Lewis inima ei cu multe luni în urmă și nu mai avea puterea să o ia înapoi. Cu toate acestea, avea o datorie față de părinții ei, față de titlul familial și de distincție, cel puțin așa spuneau părinții ei. Personal, Grace nu dădea doi bani nici pe titlu, nici pe distincție, dar nu putea declara același lucru și pentru părinții ei. Și-ar vinde și sufletul ca să-și protejeze familia.

O cuprinse un fior, făcându-i pielea de găină. Dacă asta o va uide, și ar putea la fel de bine s-o facă, va lua decizia dreaptă pentru familia ei. Trebuia. Ce altceva putea face? Fără ea, ei ar fi săraci. Aruncați pe străzile din Londra pentru a se pierde în haosul marelui oraș. Uitați de toată lumea, lăsați să-și poarte singuri de grijă fără niciun sprijin sau mijloc cu care să supraviețuiască în fața acestei noi realități aspre. Pur și simplu nu putea să îi osândească astfel.

Grace trase adânc aer în piept. Resemnată cu soarta ei, s-a tras înapoi, destul cât se poată privi în ochii verzi și blânzi ai lui Lewis. Privirea lui îi va bătui visele pe vecie—iubirea și tandrețea pe care le zărea în adâncurile lor vor fi cu ea pentru totdeauna. Ca o amintire indestructibilă a ceea ce a sacrificat.

— Grace, draga mea... Îi șterse lacrimile de pe obraji. Iubirea mea, orice ar fi, mi te poți confesa. Ai încredere în mine, draga mea. Te voi ajuta să treci peste asta.

Își adună fiecare gram de curaj pe care-l mai avea și fiecare fărâmbă de putere pe care o mai poseda și se îndepărtă

de îmbrățișarea lui. Nu exista nicio alegere. Trebuia să-i spună ce s-a întâmplat. Ce aștepta lumea de la ea. Trebuia să-i frângă inima.

El păși înspre ea, dar înainte să o ajungă cu brațele, ea se întoarse cu spatele. Cuvintele nu îi vor veni niciodată atâta timp cât privirea lui era pe ea. Nu putea să vadă cum inima lui se sfarmă. Grace deschise gura să vorbească, dar o închise la loc pentru că nu găsea cuvintele potrivite. Acelea care să facă totul mai ușor pentru amândoi, însă nu exista niciunul.

Pentru Dumnezeu, era imposibil!

El își înnodă brațele în jurul taliei sale, trăgând-o mai aproape, cu spatele lipit de pieptul lui, apoi îi șopti în ureche:

— Totul va fi bine. Spune-mi ce este și lasă-mă să te ajut.

— Nu mă poți ajuta. O nouă revărsare de lacrimi țâșni din ochii ei și i se prelinse pe obraji. Trebuie să mă mărit cu Ducele de Abernathy.

Spatele lui Lewis deveni rigid. Respirația i se îndesea.

— Nu poți. Doar ești îndrăgostită de mine.

— Doamne, cât îmi doresc să nu fi fost așa! S-a întors cu fața la el și s-a lăsat cuprinsă în îmbrățișarea lui. Uitându-se în sus, la el, inima i se frânse. Tata a semnat actele de logodnă ieri. Plănuiește să anunțe logodna propriu-zisă în noaptea asta.

Fața lui Lewis fu cuprinsă de panică.

— Fugi în lume cu mine. Putem pleca acum. Nu trebuie să te măriți cu un bărbat pe care nu-l iubești. O implora cu privirea lui. Grace, nu distruge ceea ce avem. Luptă pentru iubirea noastră, pentru mine, cu ambii pumni.

Ea își mușcă buza și se uită în altă parte. Cu pieptul greu și lacrimile curgând șiroaie pe obraji, Grace strânse din pleoape.

Într-adevăr, îl iubea din toată inima, dar asta nu schimba nimic. Trebuia să-și onoreze părinții. Să-și protejeze familia.

— Fir-ar să fie, te iubesc! strigă Lewis, vocea spărgându-i-se din cauza emoției.

Ea se uită din nou la el, cu inima făcută fărâmițe. Trebuia să îl facă să o urască. Să îi facă să creadă că erau sortiți eșecului de la bun început. Poate că atunci el ar fi putut pleca. Ar fi putut merge mai departe. Poate chiar ar fi găsit o altă iubire.

I se puse un nod în gât de la ideea pe care o avea, dar, totuși, îi dorea toată fericirea din lume. Merita o viață plină de iubire. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era ca el să-și petreacă zilele și nopțile jelind după relația lor.

Îndreptându-și umerii, Grace îi fixă cu privirea.

— Uneori, iubirea nu este de ajuns. Viața mea este în Anglia. A ta este în America. Eram sortiți eșecului de la bun început.

— Grace, zise el, strângând-o cu mai multă forță, doar nu vorbești serios. Vino cu mine.

— Nu pot, răspunse ea, făcând câțiva pași mai departe de el, ca să nu cadă iarăși în îmbrățișarea lui. Ridică o mână în fața ei, ca să-l oprească. Trebuie să mă întorc la bal și la viitorul meu.

El făcu un pas înspre ea.

— Te înșeli. Viața ta este alături de mine. Lasă-mă să am grijă de tine. Dă-mi voie să te prețuiesc. Să te iubesc și să îți ofer totul.

Grace scurtă distanța dintre ei și își așeză un deget pe buzele lui.

— Nu face asta și mai greu pentru noi. Trebuie să mă lași

să plec.

Fiecare moment în plus petrecut cu el o făcea să-și slăbească decizia. Dacă nu va încheia timpul petrecut cu el în curând, s-ar putea să nu se întoarcă niciodată la responsabilitățile ei, pentru că—așa s-o ajute Dumnezeu!—inima ei îi aparținea lui Lewis.

— Nu am de ales. Trebuie să onorez înțelegerea făcută de părinții mei. Este... dorința mea să fac asta.

Se întoarse cu spatele și păși în direcția cărării.

Lewis o ajunsese din urmă. Prinzând-o de braț, o opri.

— Grace.

Ea își înghiți nodul din gât.

— Te rog. N-o face.

Privirea lui se umplu de durere și, fără niciun cuvânt, îi dădu drumul fetei.

Grace se grăbi să ajungă la adăpostul pe care i-l oferea casa ei. La viața pe care părinții ei o plănuiseră pentru ea. Până la finalul lunii, va fi ducesa de Abernathy, dar inima ei îi va aparține mereu lui Lewis.

CAPITOLUL 1

Londra, 1845

Un trosnet puternic umplu aerul exact în momentul în care podeaua trăsurii tremură sub pantofii lui Grace Stratton. Caleașca se zdruncina și se clătina dintr-o parte în alta, iar ea se străduia să rămână așezată. Apucă mai strâns lesa tigrului ei de companie și privi în direcția prietenei sale, Eliza. Ce Dumnezeu se întâmplă?

Caleașca se opri brusc, ceea ce o făcu pe Eliza să scoată un strigăt șocat. Fata își îndreptă spatele și se așeză mai bine pe bancheta din piele și catifea, apoi își duse mâna la piept.

— Doamne, ai milă! Sunteți bine, Alteță? Îi spusese fetei de o grămadă de ori să nu i se mai adreseze într-o manieră așa formală. De fiecare dată când Grace protesta, Eliza îi întorcea vorba și spunea că fiica unui baron nu trebuia să i se adreseze unei ducese pe numele ei de botez. Nu conta că deveniseră prietene. Grace îi zâmbi Elizei cu nesiguranță.

— Sunt bine, mulțumesc.

— Și Jasmine? Eliza se uită la felina cu dungi negre și portocalii, ghemuită lângă Grace.

— Și ea este bine. Puțin speriată, doar. Grace mângâie spatele puiului.

— Și tu? Eliza împinse o şuviță rebelă de păr de pe frunte.

— Sunt nevătămată.

Ușița trăsurii se deschise brusc, făcând-o pe Eliza să scotă încă un țipăt scurt și pe Grace să tresară puțin ca reacție la neașteptata intruziune. Lăsându-se pe spate, dădu din cap în direcția vizitiului.

— Nu ne lăsa așa, să așteptăm.

Vizitiul își odihni mâinile pe abdomen și dădu din cap cu seriozitate.

— Mă tem că am luat o groapă destul de adâncă și, prin urmare, am rupt un ax. Grace i-o încredință pe Jasmine Elizei.

— Vrei tu să... ?

— Desigur. Eliza acceptă felina și zâmbi afectată, apoi o așează pe aceasta în poala sa.

— Voi arunca o privire, să văd ce pagube sunt.

Vizitiul o ajută pe Grace să coboare, apoi o conduse în spatele vehiculului. Grace rămase acolo, inspectând stricăciunile. Soarele de la miez de zi îi încălzea fața și umerii goi, în timp ce o briză caldă suflă printre straturile fustei sale și pe lângă glezne. Oricât de minunată ar fi fost ziua, împrejurimile calme în care se afla nu reușeau să o calmeze deloc. Cu cât examina mai mult lemnul plesnit, cu atât mai mult îi gonia inima și mintea.

Își masă tâmpilele pentru un moment, înainte de a se întoarce la vizitiu.

— Ce putem face în legătură cu asta? întrebă ea, apoi se

rugă ca el să aibă o soluție bună. Una care să nu o rețină și mai mult timp.

— Alteță, mi-e teamă că trebuie să trimitem vorbă după meșter. Un ax nu este așa ușor de reparat.

Ea își trecu privirea încă o dată peste crăpătura din lemn. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să întârzie în călătoriile sale, dar, aparent, acest lucru nu putea fi evitat. Închise ochii și oftă. Dă Doamne să ajungă în Scoția la timp pentru botezul micuței Evangeline! Atâta timp cât acest lucru îi va reuși, totul va fi bine.

Grace își îndreptă atenția înspre vizitiu.

— Ce sugerezi?

— Există un han cam la o jumătate de milă de aici. Permiteți-mi să desham caii și să vă conduc acolo, ca să puteți aștepta în timp ce eu aranjez ca reparația să aibă loc.

Grace aprobă.

— Cât timp crezi că va dura până când se va repara trăsura mea?

— Îmi cer scuze, Alteță, dar nu știu. Dacă există vreun meșter priceput în zonă și dacă nu este ocupat, putem pleca mâine. În caz contrar... îmi cer scuze, dar nu există nicio cale de a prezice cât timp veți fi întârziată.

Ea își atinse cocul, apoi își netezi fustele șifonate. Plecase din Londra cu trei zile înainte pentru a ajunge pe moșia nepotului său, ducele de Goldstone. El și soția sa, care era și o prietenă dragă de-a ei, Amelia, își botezau fetița, pe Evangeline, într-o săptămână. Grace urma să fie nașa celei mici și nimic nu o va opri din a ajunge la destinație—cu atât mai puțin un ax rupt.

Grace își îndreptă umerii și se pregăti să preia controlul

situației.

— Cum doriți. Vizitiul făcu o plecăciune și apoi se îndreptă către partea din spate a trăsurii, unde așteptau doi însoțitori.

Grace se uită în direcția drumului pe care urma să-l parcurgă și îi făcu semn unuia dintre însoțitori să se apropie. Îi zâmbi cu căldură când acesta ajunse lângă ea.

— Alteță. Bărbatul descălecă și apoi făcu o plecăciune.

— Aș dori să ajungi la han înaintea mea. Când ajungi acolo, aș vrea să te interesezi dacă se află pe acolo vreun meșter deal locului care se pricepe la trăsurii. Dacă-l găsești, adu-l de îndată. Spune-i că te-a trimis ducesa de Abernathy. Asta ar trebui să-l convingă.

— Plec de îndată, Alteță. Călărețul se plecă în fața ei încă o dată înainte să se întoarcă la calul său și să plece în galop pe drumul care duce la han.

Întorcându-se la ușa caleștii, Grace aruncă o privire înăuntru.

— Eliza?

Fata se uită la Grace, dar continuă să o mângâie pe Jasmine.

— Da, Alteță.

— Trăsura are nevoie de reparații. Tu vei rămâne aici ca să ai grijă de Jasmine. Îți las și câțiva însoțitori.

Eliza aprobă.

— Unde vă duceți?

Grace se sprijini de ușița trăsurii.

— Voi merge călare până la han. De îndată ce fac aranjamentele necesare, mă întorc. Grace nu putea fi sigură că totul va merge în favoarea ei, dar, cu toate acestea, se va întoarce sau va trimite pe cineva după Eliza, Jasmine și

cufărul ei.

— Prea bine, răspunse Eliza.

Jasmine își ridică botul și căscă, arătându-și dinții impresionant de mari înainte să se sprijine din nou pe Eliza.

Grace se întoarse cu spatele la trăsură și oftă, trăgând cu ochii la cerul senin și albastru. Cel puțin era o zi plăcută pentru călărie—niciun nor la orizont și o briză plăcută care să o liniștească. Ce păcat că nu se putea schimba în hainele de călărie! Nu exista nicio manieră elegantă pentru a călări cu atâtea fuste pe ea. Cu toate acestea, se va descurca ea cumva.

Vizitiul a dat roată caleștii cu unul dintre armăsarii ei, oprindu-l lângă ea.

— Dați-mi voie să vă ajut să încălecați, Alteță.

Femeia dădu din cap aprobator, își adună fustele într-o mână, apoi își așează piciorul încălțat în mâna vizitiului și apucă șaua—ceva ce nu ar fi avut la dispoziție dacă ar fi luat cu ea caii de trăsură. Odată așezată, Grace se strădui din răputeri să-și așeze fustele peste picioarele sale, dorindu-și ca în tot acest timp să fi purtat cizme.

Vizitiul îi aruncă o privire plină de remușcare.

— Îmi cer scuze că nu avem o șa de damă, Alteță. Nu doriți mai bine să rămâneți aici și să fac eu toate aranjamentele?

— Prostii. Sunt mai mult decât capabilă să călăresc așa. Cât despre aranjamente, aș dori să le fac eu. Apucă hățurile în ambele mâini și își ridică bărbia. Să ne grăbim!

— Cum doriți. Vizitiul încălecă un armăsar asemănător celui pe care stătea Grace, apoi, împreună cu cei trei călăreți care erau de-o parte și de alta a ducesei, o luă înainte, îndemnându-și calul să meargă la trap.

Grace înghiți în sec, protestând că trebuiau să călărească

ala încet. Ar fi vrut să zboare ca vântul și ca gândul, să galopeze cu toată viteza înainte. Dar, ce păcat! Nu credea că un ritm mai rapid le-ar fi făcut prea mult bine pe termen lung. Tot va trebui să aștepte până când trăsura ei va fi reparată, în ciuda vitezei cu care ar ajunge la han.

Resemnată, Grace se relaxă în șa și îndrăzni să se bucure de drum. Ciripitul păsărilor plutea în aer și ea privea copacii aliniați de-a lungul drumului, în speranța că va putea vedea o pasăre cântătoare. Fu răsplătită la scurt timp după aceea, pentru că un graur țâșni dintr-un copac în următorul, penele lui negricioase strălucind de nuanțe de verde-violet când întâlneau razele soarelui.

Grace zâmbi, gândindu-se cât de minunat ar fi dacă și ea ar putea zbura. Întârzierea sa nu ar mai exista, pentru că ar putea pleca în zbor către Scoția, și fără îndoială că ar ajunge acolo mai repede decât ar fi putut-o face cu o trăsură. Însă înlătură acest gând din mintea ei.

Starea de reverie nu o ajuta cu nimic. Ceea ce îi trebuia erau soluții reale. Își îndreptă din nou atenția la drumul din fața ei. Dacă trăsura sa nu putea fi reparată imediat, ar închiria una. Iar dacă această soluție nu era nici ea posibilă... ar rezerva câteva locuri la diligență.

Nimic nu o va împiedica din a ajunge în Scoția, la timp pentru botezul nepotei sale. La urma urmei, era ducesă. Oamenii s-ar fi dat peste cap să îi ofere ajutor. Grace respiră ușurată. Totul va fi bine.

Nu după mult timp, o clădire cu două etaje apărură la orizont, cu balcoane de jur împrejurul exteriorului său din piatră. O potecă în formă de semicerc, de-a lungul căreia fuseseră plantate tufișuri cu flori, făcea alee prin iarba deasă

din fața clădirii, iar câțiva servitori ageri se agitau de colo-colo.

Grace începea să simtă dorința arzătoare de a-și îndemna calul să meargă la galop. Erau foarte aproape de han și anticiparea aproape că o enerva. Luptând cu dorința de a țâșni înspre destinația sa, Grace își pictă un zâmbet satisfăcut pe față și continuă să-l urmeze pe vizitiu.

Miji ochii pentru a citi mai bine semnul care atârna deasupra ușii de lemn. Hanul George. Era ziua ei norocoasă, pentru că hanul îi era familiar. Nu stătuse aici niciodată, însă auzise pe multe dintre cunoștințele ei vorbind despre acel loc. Hanul George era respectabil, frecventat în mare parte de mica nobilime. Cu siguranță că toate nevoile ei vor fi satisfăcute.

Un băiat de la grajduri fugi înspre alee atunci când Grace se apropie destul de mult, apoi se opri cu mâinile în sân ca să o aștepte. Trase de hățuri ca să-și oprească armăsarul și îi zâmbi flăcăului înainte să arunce o privire înspre vizitiu.

Acesta descălecă, se apropie de Grace și o ajută și pe ea să coboare. Femeia se opri câteva momente ca să-și ajusteze fustele, înainte să vorbească.

— Mulțumesc. Voi bea puțin ceai cât așteptăm răspunsurile. În momentul în care primești vreo știre, aș vrea să știu.

— Desigur, Alteță. Vizitiul făcu o plecăciune.

Grace pescui un șiling din pungața pe care o ținea cu ea și se întoarse cu fața la flăcău.

— Ai grijă ca armăsarii mei să fie îngrijiți. Au nevoie de apă și hrană imediat.

Băiatul afișă un zâmbet larg când se întinse după moneda

din mâna femeii.

— O să-i și țesal.

— Foarte bine. Grace aprobă dintr-o mișcare a capului, apoi porni înspre intrarea hanului. Și-a dus mâna la ochi, ca să-și protejeze fața de soarele arzător al după-amiezii și a pășit puțin câte puțin până în dreptul ușii. Dată fiind ora târzie, mai bine ar rezerva o cameră și ar trimite pe cineva după Eliza. Chiar dacă găsea pe cineva disponibil să-i repare trăsura, nu ar fi putut s-o facă înainte de căderea nopții.

Grace intră în clădire cu un oftat. Atâta timp cât își relua drumul până la ivirea zorilor, putea să recupereze orele pierdute și putea ajunge la timp. Pentru moment, trebuia să facă rost de o cameră și să facă aranjamentele necesare pentru ca Eliza și Jasmine să fie aduse aici.

După ce rezervă o cameră, Grace se îndreaptă înspre camera de zi pentru ceai și o masă ușoară. Își va trimite oamenii după bagaje de îndată ce va putea. Vina o rodea ușor în timp ce sorbea din ceașca ei de porțelan și lua mușcături mici din brânză și din prăjituri. Era sigură că Eliza și-ar dori să bea ceva calduț. Ar fi trebuit să o ia cu ea, nu să o lase în urmă, în caleașcă.

Trecu mai bine de o oră și Grace încă aștepta vești. Niciunul din oamenii ei nu apărură. Chiar când credea că grijile o vor cuprinde, își roti privirile prin camera de zi și răbdarea ei fu răsplătită de apariția vizitiului, care veni în dreptul mesei la care stătea ea.

— Alteță.

Femeia înghiți bucățica de brânză pe care o tot mestecase, apoi îi oferă omului un zâmbet. Gura lui era înțepenită într-o expresie fermă. Privi în jos înainte să se uite în ochii ei. Grace

se pregăti pentru a primi vești neplăcute.

— Am dreptate să cred că nu-mi vei da vești bune?

Vizitiul dădu din cap aprobator.

— Îmi pare rău, Alteță, dar nu există niciun meșter în imediata apropiere. Putem găsi unul în orașul învecinat. Totuși, nu va putea sosi până poimăine.

Grace oftă scurt.

— Dar putem închiria o trăsură?

— Nu mai este niciuna disponibilă. Vizitiul își lăsă umerii în jos. Se pare că singura opțiune este să așteptăm ca a dumneavoastră să se repare. Îmi permiteți să trimit vorbă după un meșter?

Grace își îndreptă spatele cu hotărâre.

— Nu. Vom lua diligența. Du-te și află la ce oră sosește. Dacă tot te ocupi de asta, te rog să trimiți și după Eliza și Jasmine și aranjează să fie trimise aici cuferele noastre.

Ochii vizitiului se holbau la ea neînțelegători. Liniile de pe fața lui trădau șocul.

— Nu se poate. Nu ar fi potrivit. Chiar dacă...

— Prostii. Pot și o voi face. Acum, du-te și fă ce te-am rugat. Grace îl alungă cu un semn al mâinii. Nu dăduse niciodată doi bani pe bunăcuviință și nu va începe să o facă tocmai acum. Nimic nu o va împiedica să-și îndeplinească promisiunea făcută nepotului ei și Ameliei. Cu siguranță, nu un ax plesnit de la trăsură. Putea fi mai dură de atât.

Târșăitul unui scaun îi atrase atenția și Grace își ridică privirea. Îngheță. Nu-i venea să creadă. Un *gentleman*—și nu orice *gentleman*, ci Lewis Duffield, chiar bărbatul de care se îndrăgostise pe vremea când era tânără—își trase un scaun lângă masa ei și luă loc.

— Vizitiul tău are dreptate, zise el cu o voce calmă.

Inima lui Grace o luă la galop, iar aerul părea să nu-i mai intre în plămâni. Nu era pregătită să îl întâlnească. Nu încă. Desigur, știa că unchiul Ameliei va lua parte la botez, însă bănuise că va naviga peste ocean, oprindu-se direct în Scoția. Că va avea zile întregi în care să se pregătească înainte de întâlnirea cu el. Ce Dumnezeu făcea aici, în Anglia?

Grace își adună puterile și zâmbi.

— Ești ultima persoană pe care mă așteptam să o întâlnesc aici.

— A trecut ceva vreme de când ne-am văzut ultima dată. Lewis îi zâmbi și el.

— Amelia mi-a spus că vei fi în Scoția. Grace își împinse o șuviță de păr de pe obrazul său deodată fierbinte. Ce faci în Anglia?

— Am avut niște afaceri la Londra. S-a relaxat pe spătarul scaunului, iar ochii ei au rămas fixați pe Grace. Sunt în drum către Amelia chiar acum. Am oprit doar să iau masa.

Era supărată pentru că se gândea că el ar putea să o ajute? Se prea poate; cu toate acestea, zâmbi.

— Atunci, intenționezi să-ți continui drumul în seara aceasta?

El își netezi vesta.

— Desigur. Iar tu vei veni împreună cu mine.

Inima lui Grace începu să bată mai tare iar vechile sentimente începură să iasă din nou la suprafață. Când îl văzuse pe Lewis ultima dată, sperase ca vechea lor relație să reînceapă. Totuși, nu a fost să fie. Iar ea începuse să se întrebe dacă el ținuse vreodată la ea cu adevărat. Putea inima ei să suporte să fie în vecinătatea lui când abia suporta ceaiul de

după-amiază împreună cu el?

De ce pierdea timpul gândindu-se la sentimentele sale? Primea ceea ce-și dorea—o metodă de a ajunge la Amelia.

Oftă ușor, dorindu-și să se relaxeze. Nu-și putea permite să fie pretențioasă, iar restul opțiunilor sale ar fi întârziat-o pentru Dumnezeu știe cât. El avea o trăsură care mergea în aceeași direcție ca ea. Chiar dacă avea să călătorească împreună cu el sau nu, trebuia să petreacă timp în compania lui odată ce ajungeau în Scoția. În plus, erau amândoi adulți responsabili.

Trase aer în piept ca să se calmeze, apoi întinse mâna după o altă bucățică de brânză, străduindu-se să pară cât mai nonșalantă cu putință.

— Mulțumesc, domnule Duffield.

El își încruntă sprâncenele negre.

— Mereu am fost Lewis pentru tine. Haide să nu schimbăm asta acum.

Un zâmbet larg apăru pe buzele lui Grace.

— Foarte bine, Lewis. Dă-mi voie să plec și să-mi informez servitorii. Ne vedem în fața hanului în scurt timp.

— Prea bine. Te voi aștepta. Lewis se ridică în picioare, apoi își plecă fruntea și ieși.

Inima lui Grace tresări la auzul cuvintelor lui. Același fel în care a așteptat-o atâția ani, când ea trebuise să-l îndeparteze. Inimii lui îi fusese dor de ea de atunci? De aceea nu s-a căsătorit niciodată? Un val de vinovăție o cuprinse deodată.

Poate—doar poate—aceasta era șansa ei să îndrepte lucrurile, să repare ce stricase în amândoi, chiar dacă ea și Lewis nu aveau niciun viitor împreună.

CAPITOLUL 2

Lewis stătea în picioare pe piatra de la intrarea în han, așteptând-o pe Grace. Doamne, se simțea ca un flăcău neinițiat așteptând compania unei fete superbe. De fiecare dată când drumurile lor se intersectau, trecutul îi îmbăta din nou la fel de repede.

Chiar și după atâția ani, simplul fapt că se uita la ea îi oprea respirația. Când vorbea, tonul suav al vocii sale îi topea inima înghețată. Ea nu va înțelege niciodată alegerile pe care le făcuse ea în trecut. Probabil că pierderea ei nu va înceta niciodată să-l doară...

Dădu din cap cu un sentiment de auto-pedepsire. La naiba cu asta! Era o nebunie să o invite să călătorească împreună cu el, dar cum să o lase să ia diligența? O ducesă călătorind cu oamenii de rând de-a lungul Angliei. Ar fi ajuns pe post de bârfă în fiecare ziar din țară. Mai rău, Amelia și Goldstone s-ar fi supărat pe el pentru că a permis ca așa ceva să se întâmple.

Toate gândurile îi fugiră din minte când Grace ieși pe verandă, cu soarele strălucitor mângâindu-i părul blond, cu șoldurile sale dansând de la stânga la dreapta pe măsură ce se apropia de el. Timpul nu-și pusese amprenta pe ea. Ca un vin

bun, Grace devenise mai dulce, mai drăguță, mai dezirabilă odată cu vârsta. Naiba știe ce n-ar da ca să-i guste buzele!

Lewis înghiți în sec. Acea femeie fusese pentru el cea mai mare slăbiciune. Cum putea să o dorească, după tot ce îi făcuse?

— Mulțumesc din nou pentru că m-ai invitat să te însoțesc. Ea zâmbi cu dulceață.

El ignoră sângele care îi urca până la urechi și îi oferi brațul. Ea îl acceptă, trimițând căldură din corpul ei într-al lui.

— Nu este nevoie să-mi mulțumești. O conduse până la trăsura care îi aștepta, apoi o ajută să urce. Amelia ar pune să-mi fie tăiat capul dacă te-aș lăsa în urmă.

Grace râse, iar Lewis se așeză pe locul din fața ei.

— Nu cred că ar face ceva atât de drastic.

— Cu toate astea, nu te-aș putea lăsa să iei diligența. Nu cât timp am o trăsură care merge perfect și se întâmplă ca și eu să călătoresc în aceeași direcție. Bătu în fereastra caleștii, apoi așteptă ca vizitiul să o deschidă.

— Da, domnule? Întrebă bărbatul.

— Continuăm drumul către ducele și ducesa de Goldstone

—

— Trebuie să merg mai întâi la trăsura mea, îl întrerupse Grace. Însoțitoarea mea, pisica mea și cufărul meu sunt toate acolo. Sper că nu este un deranj prea mare, adăugă ea cu un zâmbet cochet.

Lewis se întoarse înspre ea.

— Nici vorbă. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Dădu din cap aprobator înainte de a i se adresa vizitiului. Te rog să ne duci unde dorește Alteța Sa. Este... O privi din nou pe Grace.

— Este în direcția aceea, la vreo jumătate de milă de aici. Arată înspre locul în care îşi abandonase trăsura.

Vizitiul zâmbi aprobator, apoi închise fereastră de comunicare.

Lewis se lăsa ușor pe spate pe banchetă, încrucișându-și gleznele.

— Ai făcut aranjamente pentru oamenii tăi și pentru trăsură? La cum o cunoștea, cu siguranță că avea totul sub control. Totuși, absurd vorbind, dacă ea nu făcuse toate pregătirile necesare, el era gata să preia controlul situației pentru ea. Fără niciun motiv și în ciuda unei vieți petrecute departe de ea, încă simțea o dorință puternică de a se îngriji de ea—de a-i satisface toate nevoile și de a o păstra în siguranță.

Ea își trecu degetele peste corsaj.

— Desigur. Vizitiul meu va avea grijă de reparații și-mi va aduce trăsura la moșia lui Richard și a Ameliei. Doi dintre însoțitorii mei călare vor rămâne cu el, iar ceilalți ne vor acompania. Zâmbi larg. Când am crezut că vom rămâne aici, am plătit o cameră pentru noaptea asta. Oamenii mei o vor împărți, acum.

— Sună rezonabil. Lewis își mută privirea de la ea și se uita acum pe geam, la peisajul pe lângă care treceau. Timp de ani de zile, această femeie îi bântuise gândurile. Pe cât de mult visa la ea în timpul zilei, pe atât de mult o făcea și în timpul nopții. În cele câteva dăți în care a încercat să curteze o altă femeie, nu se putea opri din a o compara cu Grace și întotdeauna reieșea că îi era inferioară.

Ultima dată o văzuse pe Grace în casa nepoatei sale, Amelia. A fost nevoie de toată forța interioară ca să se

îndepărteze de ea atunci. Se trezise în situația de a fi tutorele Ameliei după tragica trecere în neființă a tatălui ei. Mama ei și draga ei soră muriseră cu câțiva ani înainte.

Așa cum s-a și întâmplat, nepoata lui clocise un plan care să o ajute să rămână în Anglia și să nu fie nevoită să se întoarcă în America împreună cu unchiul ei. Grace o ajuta să-și îndeplinească scopul. Desigur, Lewis nu știa nimic despre planurile celor două, pentru că nu ar fi fost niciodată de acord cu ele. Cu toate acestea, totul se rezolvă cu succes în favoarea Ameliei. Se îndrăgostise și se căsătorise cu ducele de Goldstone—nepotul lui Grace.

Lewis se uită la Grace cu coada ochiului. Părea de viță nobilă, îmbrăcată în rochia ei de mătase fină și împodobită cu bijuterii. Părul îi era strâns într-un coc lejer în creștetul capului și ochii ei căprui și calzi luceau. Arăta aproape la fel ca la ultima lor întrevvedere. Își aminti de ziua aceea și de conversația seacă pe care o avuseseră. Totul se petrecuse de parcă cei doi nu avuseseră nicio legătură în trecut. De parcă erau niște străini care se vedeau pentru prima dată.

Într-un fel, el presupuse că asta și erau. Nu mai era tânăra fecioară visătoare care se îndrăgostise de el—căreia îi dăduse întreaga lui inimă de bărbat tânăr. Nici vorbă. Se căsătorise cu ducele... îi născuse copiii... ridicase statutul social personal și pe cel al familiei sale. Grace nu mai era aceeași, și totuși, el tot vedea tresăriri ale acelei fete atunci când se uita la ea. În felul în care se mișca, în felul în care vorbea, în felul în care se uita la el.

Trăsura se opri, smucindu-l din gândurile sale.

— Cred că am ajuns.

Grace se trase mai aproape de ușiță.

— Nu va dura mult.

El dădu aprobator din cap, înainte ca vizitiul să deschidă ușa. Lewis păși afară, apoi îi oferă mâna lui Grace.

— Stăm atât cât dorești. Făcu doi pași în lături, apoi își duse mâinile la spate, petrecând-o pe Grace cu privirea.

Nu după mult timp, Grace se întoarse la Lewis, urmată de o fată cu părul roșcat care își căra un pachet într-o mână. Se plecă în fața ei, după ce femeia făcu același lucru.

Grace se uită la Lewis.

— Ți-o prezint pe însoțitoarea mea, domnișoara Eliza Bruce. Se uită înspre fată. Iar acesta este domnul Lewis Duffield.

Ochii lui Lewis începură să lucească, iar pe față îi apărură un zâmbet plăcut.

— Este o plăcere să vă cunosc, domnișoară.

Ea își așează mai bine pachetul în brațe și îi zâmbi la rândul său bărbatului.

— La fel, domnule Duffield.

Grace întinse brațele și ridică un colț al păturii care acoperea pachetul din brațele Elizei și un căpșor cu dungi portocalii și negre se ridică.

— Asta nu-i o pisică. Lewis căscă ochii, apoi îi miji și făcu un pas înapoi. E un tigrău. De unde ai un așa animal de companie?

Ochii ei se luminau cu extaz, iar buzele ei roz aproape că râseră.

— Este cu siguranță o pisică. Doar că una mai mare. Te asigur că Jasmine este de o dulceață neîntrecută.

Pisica a scos limba și și-a lins colțul gurii, iar colții albi și ascuțiți i-au strălucit pentru moment în lumina soarelui.

Suspicios în fața „pisicii”, Lewis mai făcu un pas în spate. Nu era deloc laș, dar bunul-simț îi spunea că un tigru, indiferent de mărime, nu ar trebui să se afle atât de aproape de un om.

Grace ridică puiul din brațele domnișoarei Eliza și îl puse pe pieptul ei. Lungimea animalului ajungea de la bărbia ei și îi trecea de talie.

— Dă-i o șansă. Sunt sigură că o să ajungi să o îndrăgești. Făcu doi pași în direcția lui, ținând o mână feminină pe spatele pisicii, iar o alta imediat sub picioarele ei din spate. Haide, mângâi-o.

Ochii lui Lewis întâlneau privirea nerăbdătoare a lui Grace.

— Aș prefera să nu o fac.

Grace se bosumflă, iar buza de jos îi ieșea puțin în exterior într-un mod extrem de atrăgător. Se apropie de el.

— Te rog...

Cum să o refuze tocmai acum? Oftând scurt, Lewis își întinse brațul și mângâie ușor spatele tigrului. Animalul se întoarce cu fața la el și ochii lui mari și rotunzi îl măsoară de sus până jos.

— Cuminte pisicuță... mormăi Lewis și-și retrase mâna.

Grace zâmbi.

— Vrea să o scarpini sub bărbie. Acolo-i locul ei preferat.

Mai relaxat de data asta, bărbatul întinse din nou mâna și făcu așa cum îi spusese Grace. Tigru se aplecă mai bine peste degetele lui și își închise ochii, iar Lewis îi aruncă lui Grace un zâmbet.

— Bănuiesc că-i doar o pisică mai mare. Oricum, unde ai găsit-o?

— Am salvat-o de la un circ ambulant. Grace își lipi fața de

capul pisicii. Mama ei fusese tratată atât de rău, că abia mai trăia, biata de ea. Nu puteam permite ca același lucru să i se întâmple și acestei fetei dulci.

Cât de tipic pentru Grace a lui. Fusese întotdeauna o salvatoare pentru cei care aveau nevoie să fie salvați. Era doar unul din motivele pentru care se îndrăgostise de ea acum mulți ani. Prima dată o întâlnise la Londra, când îl ajutase să salveze un copil pierdut și speriat. Atunci îi căzuse dragă.

— Nici nu mă așteptam la altceva din partea ta, Grace. Luă mâna de pe tigrul și privi în direcția trăsurii sale. Cufărul tău a fost încărcat. Să pornim la drum!

— Într-adevăr. Grace păși către caleașcă, iar șoldurile sale se balansau de la stânga la dreapta ca într-o invitație în fața lui Lewis.

Odată intrat în trăsură, Lewis s-a așezat în fața lui Grace și a domnișoarei Eliza. Cele două femei se așezaseră comod pe locurile lor și niciuna din ele nu părea interesată să înceapă o conversație. Asemenea, gândi el și își îndreptă atenția pe fereastră. Nici el nu dorea să vorbească. Avea nevoie de timp ca să-și pună gândurile în ordine—la fel și sentimentele sale pentru Grace.

Au călătorit în liniște pentru o vreme, înainte ca Lewis să le acorde o privire celor două femei. Domnișoara Eliza adormise, chircită lângă peretele trăsurii. Grace ședea în maniera ei regală, cu micuțul tigrul încolăcit în poala ei.

Își masă ceafa în timp ce-și permise să o studieze pe femeie. Amintiri de la ultima lor întâlnire îl inundau acum. Felul neobișnuit în care ea se prefăcuse că nu îl cunoaște imediat după ce tatăl Ameliei trecuse în neființă îi revenea din nou în minte. Adesea, se întrebase de ce Grace

manifestase un astfel de comportament. Poate că acum era ocazia perfectă să afle. Își așează mâna din nou pe picior.

— Grace.

— Da? răspunse femeia, lăsându-și capul ușor într-o parte.

— Ceva m-a neliniștit în ultimii trei ani. O întrebare la care speram că poți să îmi răspunzi.

Ea își miji ochii, însă genele lungi și groase îi protejau de ochii lui Lewis.

— Și care este aceasta?

El se aplecă ușor în față, cu ambele mâini pe genunchi.

— Ultima dată când te-am văzut, te-ai comportat de parcă eram un străin.

O expresie îndurerată îi puse stăpânire peste trăsături. Aprobă cu o mișcare a capului.

— De ce? întrebă Lewis, cu o voce abia perceptibilă.

Obrajii ei au căpătat deodată o nuanță aprinsă, rozalie, iar el a regretat pe dată că îi pusese acea întrebare. Nu pentru că nu își dorea să afle răspunsul, ci pentru că nu voia să o stânjenească.

— Îmi pare rău. Nu am...

— Nu, îl opri ea, scuturând din cap. Ai tot dreptul să știi. Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui. Oftă. După ce ai plecat din Anglia, prima dată, după balul organizat de părinții mei... A privit înspre podeaua trăsurii și a tras adânc aer în piept.

Lewis s-a uitat cum pieptul ei urcă și coboară, iar între ei s-a lăsat o liniște stânjenitoare. Voia să o oblige să continue, să-i spună mai multe, dar putea să vadă foarte clar că avea nevoie de timp ca să găsească vorbele potrivite. Când nu a mai putut îndura liniștea, și-a întins mâna după a ei.

— Grace.

Ea și-a îndreptat din nou ochii căprui și calzi înspre el și se vedea cum începeau să se adune lacrimi în privirea ei.

— Am făcut ce a fost nevoie să fac... nu ce mi-am dorit.

Cu mâna lui mare, care o acoperea acum pe a ei, Lewis o strânse ușor de degete.

— De fiecare dată când auzeam numele tău... A scuturat din cap, iar vocea a început să-i tremure. A fost prea mult de îndurat... Abia după mult timp, nimeni nu a mai vorbit de tine sau de noi. Nici măcar sora ta.

Până să se nască Amelia, legătura lui cu Grace fusese dată uitării. Îl dureau pieptul. Fusese chiar așa de ușor pentru Grace să-l șteargă din amintirea ei? Îi era rușine de trecutul lor? Îi căută privirea, simțind cum tot pieptul îi este invadat de durere.

— Și îți dorești să...

Domnișoara Eliza se foi, iar el își înghiți restul cuvintelor, neriscând să fie auzit de tânără. O privi pe femeia care se întindea și-și deschidea treptat ochii, apoi privirea lui se opri pe Grace.

Ea trase cu ochiul pe fereastră și întrebă:

— Vom procura camere pentru la noapte?

Lewis se lăsă ușor pe spate.

— I-am dat ordine vizitiului să ne găsească un loc unde putem înnopta.

— Prea bine. Ochii ei se agățară de ai lui, iar buzele mimară cuvintele: *Voi veni la tine.*

Sforăitul ușor al Elizei umplea camera pe când Grace se strecura afară din pat. Îngheță în momentul în care însoțitoarea ei se foi sub așternuturi, dar răsuflă ușurată când o văzu că adoarme la loc. Nu îi era teamă de explicațiile pe care i le-ar fi datorat Elizei când aceasta ar descoperi ce avea de gând să facă, doar că nu voia să îi explice care fusese trecutul ei cu Lewis—nu cât nici ea însăși nu se obișnuise cu ideea. Cât despre un scandal, Grace era oricum departe de a fi întruchiparea bunăcuviinței, iar Eliza înțelegea acest lucru foarte bine.

Cu toate acestea, era mai bine să evite apariția unor bârfe. Faptul că era ducesă și, mai mult decât atât, văduvă, îi oferea o oarecare libertate și mult mai multă iertare decât ar fi meritat, dar nici măcar ea nu era cu totul deasupra normelor sociale.

Traversă camera, apoi își strânse șalul înainte să ajungă în fața oglinzii. Razele lunii îi ofereau destulă lumină cât să-și poată inspecta înfățișarea. Își ciupi obrazii ca să le dea mai multă roșeață și își perie părul. Dacă ar fi avut timp să facă mai multe lucruri, le-ar fi făcut. Însă nu-și dorea să riște trezind-o pe Eliza. Felul cum arăta pe moment trebuia să fie de ajuns. Păși în vârful picioarelor până la ușă, apoi apucă mânerul.

Inima începu să-i bubue în piept când păși afară, pe hol. Entuziasmul și emoțiile pulsau înăuntrul ei. Ora era târzie, așa că nimeni nu ar trebui să mai fie treaz. Și totuși, exista riscul ca cineva să o observe. Dar dorința de a fi aproape de Lewis—singuri—o copleșea mai mult decât teama de a fi descoperită.

Păși cu atenție, mărunț, foarte aproape de perete, de-a lungul coridorului întunecos. *Una, două, trei...* numără în gând ușile pe lângă care trecea, așteptând să ajungă la numărul la ușa în spatele căreia să afla camera lui. Un zâmbet îi apărură pe față când ajunse în dreptul ușii cu numărul treizeci și șase. Trase adânc aer în piept și ciocăni discret.

Grace așteaptă cu inima în gât, apoi ciocăni din nou și mai așteaptă puțin. Să fi adormit așa repede? Nu-și dorea și el să o vadă? Poate că nu-i citise pe buze mai devreme, în trăsură. Sau poate că pur și simplu nu-i păsa. Umerii îi deveniră grei și senzația de entuziasm dispărea încet-încet. Se pregăti să pășească înapoi înspre camera ei.

Înainte să apuce să facă vreun pas, Lewis o apucă de braț și o trase în camera lui. Ușa se închise cu un clic scurt în urma ei. Pulsul ei o luă la galop—nu de teamă, ci de simplă bucurie. Trecuse o veșnicie de când nu mai rămăsese singură cu el.

O ținu strâns în brațe, cu spatele ei rezemat de corpul lui musculos.

— Nu credeam că ai să vii, îi șopti el în ureche.

Respirația sa fierbinte pe pielea ei îi trimise un fior de plăcere prin tot corpul. Tânjea să fie față în față cu el. Să-i caute buzele cu ale ei și să uite tot ce s-a întâmplat în trecut. Dar nu pentru aste venise la el. Grace ieși din îmbrățișarea lui și se întoarse înspre el.

— Îți datorez niște răspunsuri.

Lewis s-a așezat într-un scaun de lângă fereastră, privind-o pe femeie în timp ce muta scaunul din față lui.

— Nu-mi datorezi nimic. Și totuși, sunt curios, recunosc.

Grace și-a aranjat șalul pe umeri, trăgându-l mai bine ca să-i acopere și coapsele învelite deja în cămașa de noapte.

Lewis o luase prin surprindere cu întrebarea de mai devreme, iar Grace nu-și găsisese cuvintele atunci. Acum, după ce avusese la dispoziție câteva ore pentru a-și analiza comportamentul din trecut, era mai mult decât pregătită să discute despre asta. De fapt, și ea avea o întrebare pentru el. Dar putea aștepta.

S-a uitat în ochii lui verzi și curioși și zâmbi ușor.

— Până ca Amelia să se nască, relația noastră deja fusese dată uitării de majoritatea oamenilor și nimeni nu mai discuta despre ea. Tu erai în America și mie îmi era bine aici. Nu aveam niciun motiv să-i spun Ameliei despre noi.

Lewis a dat din cap, înțelegător, dar Grace a recunoscu o urmă de durere în adâncimea ochilor lui.

— M-am gândit că, dacă ai vrea ca ea să știe, i-ai spune. Când mi-am dat seama că nu i-ai povestit nimic, mi-am zis că asta era ceea ce voiai tu și ți-am urmat planul.

— Nu mi-a fost niciodată rușine de legătura noastră, Grace, zise Lewis, iar numele ei alunecă de pe buzele lui așa cum alunecă mierea.

— Nici eu nu te-am uitat. Grace se aplecă ușor în față, sperând ca el să înțeleagă ce urma să spună. Dar am dat uitării felul în care ne-am despărțit.

Lewis îi prinse mâna într-a sa, strângând-o mai tare și aplecându-se la rândul său în față.

— Ai făcut ce ai simțit că trebuia să faci. Ochii lui îi căutau acum pe ai ei. Poate că nu am fost de acord și cu siguranță că nu am înțeles niciodată, dar știu că nu ai intenționat să rănești pe nimeni.

— Cu atât mai mult, pe tine, zise Grace. Minteaa i-a fugit înapoi, la noaptea aceea din grădină și la expresia lui

îndurerată din cauza hotărârii ei de a pune capăt relației.

— Spune-mi. L-ai iubit?

— Te-am iubit pe tine. Grace și-a tras mâna dintr-a lui și s-a ridicat în picioare. A pășit până în colțul îndepărtat al camerei înainte să se uite din nou la el. Nu m-aș fi măritat niciodată cu el dacă părinții mei nu ar fi insistat că aceasta este singura cale de scăpare de la ruinarea familiei.

Lewis s-a ridicat și el și a urmat-o. Și-a pus mâinile pe umerii ei și a privit-o cu o intensitate care amenința să o topească.

— Te-aș fi salvat.

— Nu aveai mijloacele necesare. Grace se cutremură și luptă cu dorința de a se scufunda în brațele lui.

El tresări la auzul cuvintelor ei, dar strânsoarea mâinilor sale pe umerii femeii deveni mai puternică.

— Al fi găsit o cale.

— Poate că așa e, oftă ea. Poate că ar fi trebuit să am încredere în tine. Poate că ar fi trebuit să cred în noi destul de mult încât să lupt pentru iubirea noastră.

Lewis o eliberă și își lăasă brațele să cadă pe lângă corp.

— Totul ar fi fost atât de diferit.

Grace își crease atâtea fantezii cu viața pe care ar fi trăit-o împreună cu el. Întotdeauna tânjise după el și plânsese după ce ar fi putut să fie. Cu toate acestea, avusese un trai foarte bun. Unul după care i-ar părea la fel de rău ca după Lewis, în cazul în care cineva ar priva-o de el. Dădu din cap aprobator.

— Da, foarte diferit.

Uitându-se adânc în ochii lui Lewis, fu cuprinsă de vină. Se simțea de parcă își dezonora trecutul și viața pe care o trăise alături de soțul ei. De parcă îi păta buna lui reputație. Călcând

în picioare toate bucuriile și toată iubirea pe care le împărtășiseră. Nu-și dorea să mai cauzeze durere, dar Lewis trebuia să știe tot adevărul.

— Sunt norocoasă, pentru că am iubit și am fost iubită de doi bărbați. Trase adânc aer în piept, iar privirea lui Lewis deveni curioasă. Nu ți-am spus nicio minciună. La începutul căsătoriei mele, inima mea îți aparținea doar ție. Cu toate astea, odată cu trecerea timpului, am ajuns să-l iubesc pe duce, iar el mă prețuia. Am avut două fiice împreună și mai multe momente fericite decât îmi pot aminti. Pentru asta, mă voi considera întotdeauna binecuvântată.

Lewis și-a închis ochii, ducându-și mâna la ceafă, masându-o ușor.

Ea l-a privit, cu inima în gât, așteptând un răspuns—orice—dar el a rămas tăcut. Nemaiputând suporta liniștea aceea apăsătoare, Grace i-a atins pieptul și l-a strigat.

— Lewis.

Timpul începu să curgă mai dens. Lewis deschise încet ochii.

Grace îi cuprinse fața în mâinile sale și se uită adânc în ochii lui, sperând ca ei să-i spună tot ceea ce nu putea ea.

— Te-am iubit întotdeauna. Dar l-am iubit și pe el. Cum să n-o fac, după tot ce-am trăit împreună?

— Acele experiențe ar fi trebuit să fie ale noastre. Lewis își întoarse privirea de la ea și se îndepărtă de mângâierea mâinilor ei, apoi pași înspre fereastră. Cu spatele la ea, îi spuse cu răceală:

— Poți ieși singură.

Femeia făcu un pas înspre el, din dorința disperată de a-l face să înțeleagă, dar apoi se răsuci pe călcâie și se grăbi să

iasă. Acum nu era momentul să-ș forțeze cu ceva. Avea nevoie de timp și spațiu, așa cum avusese și ea odată. I le va oferi pe ambele.

Cel puțin, în această noapte.

CAPITOLUL 4

Lewis n-a putut să închidă un ochi în noaptea aceea, după ce Grace a părăsit camera lui. Cuvintele ei i se repetau în minte ca un ecou, iar el se tot întorcea și se răsucea de pe o parte pe alta. În cele câteva momente în care a reușit să moșăie, a visat-o tot pe ea și s-a trezit neliniștit. La ivirea zorilor, a coborât la micul-dejun și, fără să manifeste vreo urmă de rușine, adăugă destul de multă băutură în ceaiul său.

Grace și domnișoara Eliza au intrat împreună în sala de luat masa chiar când el își termina micul-dejun și au plecat la scurt timp după aceea. Spera ca lichiorul băut să-l ajute să doarmă pe drum, dar începea să creadă că asta nu se va întâmpla. Își întredeschise ochii atât cât să o urmărească pe Grace, care stătea față în față cu el.

În afară de mângâierile oferite animalului său, Grace nu se mișcase deloc de când părăsiseră hanul. Domnișoara Eliza era la fel de tăcută și de liniștită. În afară de câteva reprize de vorbărie goală, singurul zgomot care umplea trăsura era torsul lui Jasmine. Chiar și acum, micuțul tigru dormea cu capul așezat pe fustele albastre ale lui Grace. Un tors

zgomotos venea din adâncurile animalului.

Găsea Grace liniște în atenția pe care i-o acorda animalul? Lewis se uită când la ea, când la tigru. Când privirea lui ateriză pe Jasmine, ochii ei păreau să lucească de curiozitate. Lewis nu-și putu da seama ce-l făcuse să acționeze astfel, însă pe moment începu să-și scarpine suprafața pantalonilor cu unghiile, producând astfel un zgomot pe care pisica îl găsea interesant.

Jasmine ciuli urechile și se pregăti să se ridice. Într-o clipită, pisica sări de pe locul pe care îl împărțise cu Grace și ateriză unde stătea Lewis.

— Jasmine, nu! strigă Grace, întinzându-și brațele după tigrișor.

Mâna lui Lewis a început s-o scarpine pe Jasmine după ureche.

— Va fi în siguranță cu mine. Pisica s-a așezat în poala lui cu greutatea ei zdrobitoare și torsul ei a început din nou să umple trăsura.

Grace s-a lăsat pe spate pe bancheta ei, cu buzele strânse într-o grimasă.

Lewis se trezi că zâmbește ușor. *Bun, să fiarbă a a o vreme.* Cei doi se comportau ca niște copii bosumflați, dar în acel moment, Lewis nu se putea abține. Își mută atenția de la Grace la Jasmine. Blana felinei îi mângâia interiorul palmei pe când el masa capul și spatele pisicii. Greutatea animalului din poala sa și torsul ritmic care denota plăcere aveau ceva liniștitor în ele. Nu după mult timp, ochii lui căzură grei, mintea i se relaxă, iar el căzu într-un somn adânc.

Lewis n-a putut să-și dea seama cât de mult a dormit, dar se trezi simțindu-se foarte odihnit. Căută animalul, pipăind

locul de lângă el înainte de a deschide ochii. Grace și domnișoara Eliza mâncau pâine și gem dintr-un coș de răchită care era pe banchetă, între ele, iar Jasmine îl abandonase la un moment dat ca să revină lângă stăpâna ei.

— Cred că v-ați odihnit, domnule Duffield? întrebă Eliza.

Lewis luptă cu dorința de a băga mâna în coșul cu mâncare și simți cum îl strânge stomacul.

— Într-adevăr. Cât timp am dormit?

— Ore în șir, răspunse Grace, rupând o bucățică de pâine și ducând-o la gura nerăbdătoare a lui Jasmine.

Lewis privi pe geamul trăsurii, observând că soarele era pe cale să apună.

— Doriți să oprim să luăm masa?

Grace scoase un măr din coș.

— Noi trei suntem mulțumite să așteptăm până la noapte.

— Cum doriți, aprobă Lewis cu o mișcare a capului. Voia să plonjeze în coșul lor cu mâncare, dar nu și-ar fi dorit să-i ofere lui Grace satisfacție. Își încrucișă gleznele și se lăsă pe spate, privindu-le pe cele două femei.

Domnișoara Eliza îi aruncă lui Grace o privire cu subînțeles, mutându-și ochii de la Grace la coșul cu mâncare. Când observă că Grace nu-i oferea niciun răspuns, Eliza îl întrebă singură pe Lewis:

— Domnule Duffield, îmi permiteți să vă pregătesc niște pâine cu gem? Sau poate doriți un sandviș cu pui?

— Un sandviș ar fi bine-venit. Atâta timp cât Grace nu are nimic de obiectat.

— Desigur, zise Grace, mușcând parcă din cuvinte, apoi continuă să o hrănească pe Jasmine.

Domnișoara Eliza pregăti sandvișul fără să o bage în seamă

pe Grace. Cu siguranță, tânăra femeie observă o schimbare în comportamentul stăpânei sale și al bărbatului. Lewis nu se putea abține să nu se întrebe ce îi trecea prin minte domnișoarei Eliza. Îi spusese Grace despre trecutul lor împreună? Știa că se întâlniseră noaptea trecută?

Poate că totul mergea prea departe. El își îndreptă privirea spre Grace, sperând să-i atragă atenția. Trebuie să fi simțit că se uita la ea, pentru că, după doar câteva momente, îl privi și ea și se încruntă. Înainte de a avea timp să-i transmită ceva, femeia se uita din nou la Jasmine.

— Domnule Duffield. Eliza ținea acum în mâini un platou cu un sandviș și câteva bucăți de fructe, pe care i-l întindea lui Lewis. El zâmbi.

— Mulțumesc pentru generozitatea dumneata.

S-a concentrat pe mâncare, înghițind duminic după duminic înainte de a-i oferi platoul gol Elizei. După ce s-a străduit din răspuțeri să păstreze tăcerea și să o ignore pe Grace. Când în sfârșit au oprit ca să înnopteze, el rezervă două camere și se retrase în solitudinea dormitorului său.

Lewis învârti paharul fără picior în care își turnase puțin whisky. Ședea la fereastră, holbându-se afară, în noaptea deasă. Și-ar fi dorit să o vadă pe Grace—tânjea să discute cu ea și să își ceară scuze pentru comportamentul lui din acea zi. Îi permisesese orgoliului său rănit și durerilor din trecut să-i întunece judecata.

În retrospectivă, ar fi trebuit să fie mulțumit că primise vreun răspuns de la ea. Ani la rând, s-a chinuit singur gândindu-se la trecut, iar acum, în ciuda durerii cauzate de cuvintele ei, înțelegea în sfârșit de ce ea acționase așa.

Sprijini paharul de buza de jos și luă o înghițitură mare de

whisky. Ce bine ar fi dacă ar putea să bea destul de mult încât să o șteargă complet din amintirea lui! Cu un oftat, se întinse până la carafă cu intenția de a reumple paharul, când se auzi un ciocănit în ușă.

Poate că Grace venise la el. Simți cum îi crește pulsul și traversează camera, apoi deschise ușa, dând-o de perete. Gata cu entuziasmul, pentru că nu era Grace, ci un angajat al hanului.

— Bună seara, *sir*. Bărbatul făcu o plecăciune.

Lewis se strădui să pară binevoitor în fața omului.

— Ce vă aduce în fața camerei mele?

— Stăpâna m-a trimis ca să vă întreb dacă vă doriți un foc în cameră pentru la noapte.

Temperatura scăzuse considerabil de la lăsarea nopții, dar Lewis nu găsea că este îndeajuns de frig încât să-și dorească un foc.

— Nu va fi necesar. Îți mulțumesc.

Lewis privi la ușa în spatele căreia știa că se află camera lui Grace. *Ea voia să-i fie făcut focul?* Imaginea ei stând în fața vetrei, focul luminându-i părul lung și mătăsos și pielea fină, făcu să i se strângă stomacul.

Înainte să poată face un lucru nebunesc—să ciocăne la ușa ei—s-a retras în camera sa, înapoi la mângâierea pe care i-o conferea alcoolul. Dar înainte să ajungă la paharul fără picior, cineva bătu iarăși la ușă.

Lewis oftă, gândindu-se că flăcăul s-a întors. A deschis ușa și o văzu pe Grace stând în fața lui. De parcă el însuși o invocase. Ea se holba la el, cu părul lung căzându-i pe umeri și ajungând până la talie, pe spate, exact așa cum și-a imaginat-o el.

— O să mă lași aici toată noaptea? a întrebat ea, cu un

zâmbet jucăuș pe buzele ei bogate.

Recăpătându-și simțurile, Lewis păși în lături.

— Intră.

Trecu pe lângă el ca o briză, iar șalul îi flutura pe lângă picioare, dezgolindu-i cămașa de noapte transparentă.

— Trebuia să te văd.

El a închis ușa în urma ei și a simțit cum sângele îi ajunge până în vârful urechilor, apoi s-a întors cu fața la ea.

— Vezi tu, și eu am o întrebare.

El ridică o sprânceană.

— Te rog, continuă.

Ea își îndreptă spatele și îl privi din cap până în picioare.

— De ce nu ai venit după mine?

Despre ce naiba vorbea? Făcu un pas înspre ea.

— Când?

— După ce a murit soțul meu. Odată ce perioada de doliu a trecut. Te-am așteptat, dar tu nu ai venit nici măcar o dată.

Cuvintele ei îi opriseră respirația. Se holbă la ea un moment care a părut o veșnicie, apoi în final își regăsi vocea.

— Cum era să știu că vrei să fac asta?

Cu un gest al mâinii, îi respinse întrebarea și continuă:

— Când ne-am întâlnit acasă la Amelia, am crezut că mă vei lua înapoi. Dar nu ai făcut-o.

— Te-ai purtat cu mine de parcă am fi fost doi străini și acum îmi spui că voiai să te iau înapoi. Ai vreo idee cât de ridicol sună? Se întoarse cu fața la fereastră. Toată viața mea, te-am visat.

— Sunt chiar aici. Mâinile ei delicate i s-au așezat pe umeri, apoi Grace îl ocoli și ajunse sub privirile lui. Lewis, nu am încetat niciodată să te iubesc.

Și-a apropiat buzele de ale ei și o sărută apăsător, răzbunător. Minteia lui se răsucea într-un vârtej de dorință și de furie, dar și de iubire și fericire, pe când pătrundea în gura ei dulce. Grace scoase un geamăt, un sunet dulce și moale din gât, când el începu să-și coboare sărutările pe gâtul ei.

— Te vreau, Lewis, suspină ea.

Toate gândurile dispărură din mintea lui când își pierdu ultima urmă de autocontrol. O luă pe Grace în brațele lui și o cără până la pat.

Ea începu să-i tragă de cămașă, iar el îi împinse șalul de pe umeri, sărutând fiecare centimetru în drumul lui. Într-o clipă, toate hainele lor zăceau aruncate pe podea. Lewis sărută interiorul coapselor ei, abdomenul, apoi trasă treptat o cărare de sărutări până la sânii ei, apoi se ridică pe coate și se uită la ea.

Grace îl privi cu ochii inundați de pasiune.

— Ia-mă.

Vocea ei joasă trecuse direct prin el și, fără nicio ezitare, făcu așa cum îi ceruse, pătrunse în căldura ei. Mișcare după mișcare, ea urmă ritmul lui, scoțând gemete sub greutatea corpului său, primindu-l pe de-a-ntregul. Când pereții ei interiori începură să se contracte, el îi acoperi țipătul pasional cu gura lui, vărsându-și sămânța în ea.

Rai. Ea era Raiul pe pământ.

CAPITOLUL 5

Grace se trezi și un zâmbet îi apăru pe față pe când își trecea mâna peste pieptul cald al lui Lewis. Ei doi făcând dragoste fusese exact cum își imaginase ea. Când terminaseră, ea se cuibărise la pieptul lui, complet satisfăcută, și adormise imediat.

Aruncă o privire înspre fereastră. Lumina lunii pătrundea prin crăpătura de la draperii. Ar fi mai bine pentru ea dacă s-ar întoarce în camera sa înainte de ivirea zorilor. Șovăitoare, Grace ridică mâna de pe pieptul lui Lewis și se dezlipi ușor de pat. După ce își trase pe ea îmbrăcămintea, se întoarce ca să-l privească.

Ce n-ar da să rămână aici! Să petreacă fiecare noapte în brațele lui. Tentația era atât de mare, că aproape o făcu să urce la loc în pat. Luptând cu dorința dinăuntru său, lăsă un sărut ușor pe fruntea lui și părăsi camera.

Mintea ei era năpădită de întrebări și fantezii pe când se strecura înapoi în camera ei. Nu avuseseră ocazia să vorbească despre ce făcuseră și nici despre ce vor face de acum înainte. Voia Lewis un viitor împreună cu ea? Ar putea să aibă o relație romantică de data aceasta? Simți fluturi în

stomac la gândul că vor fi împreună.

Poate că ar fi trebuit să îl trezească din somn, ca să discute, dar arăta atât de liniștit și calm. Mâine, sau mai bine zis astăzi, vor sosi pe moșia Ameliei și a lui Richard. Vor mai avea ocazia să se întâlnească singuri—nu că i-ar mai păsa să țină totul ascuns acum.

Grace păși înăuntrul camerei și închise ușa în urma ei.

— Alteță. M-am trezit și nu erați aici și eram pe care de a plecă în căutarea dumneavoastră. Mă bucur că v-ați întors, o abordă Eliza, cu ochii plini de curiozitate. Unde ați fost?

Grace se așează pe un scaun, relaxată.

— Ia loc și-ți voi spune totul.

Jasmine înghionti piciorul lui Grace cu căpșorul ei, iar aceasta o ridică și o puse în poală în timp ce-i zâmbea Elizei. Odată ce femeia se așează confortabil, îi spuse tot—tot, în afară de detaliile intime.

Eliza își dădu o șuviță de pe obraz.

— Nu aveam idee că aveți un trecut împreună.

— Nu multă lume are, zâmbi Grace. Dar am un sentiment că acest lucru este pe care să se schimbe.

Eliza îi întoarse zâmbetul.

— Cât mă bucur, Alteță!

— Îți mulțumesc, Eliza. Grace își lăsă mâna să alunece pe spatele lui Jasmine. Să ținem această informație pentru noi, momentan, adăugă ea.

Eliza aprobă cu o mișcare a capului.

— Desigur.

Grace aruncă o privire ceasului de pe perete și fu surprinsă când văzu că este abia ora două. Un căscat îi cutremură trupul, apoi femeia i se adresă Elizei:

— Ar trebui să ne culcăm.

— Într-adevăr. Eliza se ridică în picioare, apoi trase cuverturile de pe pat. Mai doriți ceva înainte să vă culcați?

— Nu. Dar aş vrea să-mi aranjezi părul de dimineață.

Eliza zâmbi.

— Voi fi onorată.

Chiar dacă Eliza era însoțitoarea lui Grace, femeia avea și rolul unei fete de casă din când în când. Lui Grace nu-i plăcea să călătorească împreună cu mai mulți oameni decât era necesar și adesea le lăsa pe fetele ei de casă în urmă. Urcă în pat, apoi trase cu ochiul la Eliza.

— Îți mulțumesc.

Odată ce Eliza a stins lumina, nu a durat mult până ce Grace a căzut într-un somn dulce. Activitățile sale nocturne o epuizaseră în cel mai plăcut mod.

Trăsura se opri în fața castelului ducal înainte ca soarele să ajungă în cel mai înalt punct de pe cer.

Amelia, Richard și copiii se adunaseră cu toții pe treptele din fața casei ca să-i întâmpine și, după un val de „bine ați venit” și de prezentări, Lewis și Richard s-au retras, lăsându-le pe femei cu copiii.

Acum, Grace stătea pe o pătură la umbra unui copac mare, urmărindu-și strănepotul culegând flori sălbatice, cu Eliza și Jasmine jucându-se în apropierea lui. Flăcăul crescuse considerabil de când îl văzuse ultima dată. Transformându-se dintr-un copilaș într-un băiețandru.

Grace se întoarse înspre Amelia.

— Reese aduce foarte mult cu Richard când era de vârsta lui.

Amelia zâmbi, legănându-l pe nou-născut în brațele sale.

— Cred asta cu toată ființa. Uneori, îl văd pe tatăl său în felul cum vorbește sau cum se mișcă.

— Pun prinsoare că-i un flăcău neastâmpărat.

Amelia încuviință, așezându-l pe bine pe copilul din brațele ei.

— Trebuie să fie supravegheat în permanență. Săptămâna trecută, când doica nu era atentă, Reese a încercat să de prânzul lui la câini, ca să mănânce desertul mai repede. Nu s-ar fi prins nimeni de fapta lui dacă dădaca nu ar fi descoperit mai apoi câinele sub masă, devorând mâncarea. Râse. Desigur, până atunci, Reese își mâncase deja porția de budincă.

Grace râse cu poftă și privi în direcția în care se juca Reese, înainte să-i facă Ameliei cu ochiul.

— Se întâmplă să știu că și mama lui intră în la fel de multe necazuri.

Obrajii Ameliei se înroșiră.

— Să sperăm că micuța Evangeline nu a moștenit gena noastră neastâmpărată. Deși mă tem că șansele sunt împotriva ei.

Grace privi ochii albaștri ai bebelușului și vorbi pe un ton jucăuș:

— Nu și îngerașul ăsta mic.

Ochii fetei păreau că se luminează pe când se holbau înapoi la Grace.

— E perfectă și așa va rămâne. Grace îi oferi un zâmbet rugător Ameliei. Pot să o iau în brațe?

— Desigur. Amelia o așeză pe Evangeline în brațele lui

Grace.

Bebelușul s-a zbătut o clipă, apoi s-a liniștit. Câți ani trecuseră de când Grace nu mai legănase un copil? Și-a căutat în amintiri. Trebuie să fi fost cu doi ani înainte de nașterea lui Reese. Și-a închis ochii și a inhalat mirosul proaspăt al bebelușului.

— Îți mulțumesc că ai fost de acord să o nășești, zise Amelia.

Grace deschise ochii și zâmbi larg.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. E o onoare. Deși, te avertizez că am de gând să o răsfăț.

— Îmi imaginez că nu-i va lipsi nimic atâta timp cât tu și unchiul Lewis veți veghea asupra ei. Ochii Ameliei deveniră curioși. Că veni vorba de unchiul Lewis...

— Da? Grace își îndreptă din nou atenția spre copilă, mângâind pielea moale a lui Evangeline cu vârfurile degetelor. Voia să-i spună Ameliei despre trecut, dar nu era sigură cum va reacționa prietena ei la aceste noutăți. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit acum era să strice bucuria festivităților.

— Voi doi păreți să vă înțelegeți foarte bine. Amelia smulse un fir de iarbă și începu să-l răsucescă între degete. Am crezut același lucru și când v-am făcut cunoștință.

— Într-adevăr, zise Grace, în speranța ca discuția să devieze către alt subiect.

Amelia se uită fix la firul de iarbă din mâna ei, însă continuă discuția:

— Nu am putut să nu observ felul în care se uita la tine înainte să plece împreună cu Richard. Cred că i-ai căzut dragă.

Era prea mult. Grace nu mai putea să joace teatru, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, când era foarte clar că Amelia descoperise ceva. Totuși, trebuia să acționeze cu multă grijă. Să-și aleagă cuvintele înainte să le spună.

— Te-ai supăra dacă ar fi așa? Pulsul lui Grace acceleră, anticipând reacția Ameliei.

— Deloc. Amelia dădu din cap și un zâmbet îi apărură în colțul gurii. Cred că voi doi ați face o pereche fabuloasă.

— Atunci, trebuie să-ți dezvălui ceva. Grace scoase un oftat, pregătită să i se confeseze cu totul. Unchiul tău și cu mine avem sentimente unul pentru celălalt.

Amelia ridică o sprânceană și se aplecă ușor în față.

— Spune-mi tot.

— Mai întâi, trebuie să-mi dai cuvântul tău că mă vei ierta. Grace i-a studiat reacția Ameliei și nu a găsit decât entuziasm și iubire în privirea ei. Foarte bine. De fapt, l-am cunoscut pe unchiul tău când eram tânără. M-a curtat pe vremea când îmi făceam primele apariții în societate.

Amelia inspiră, șocată, ridicându-și mâna la gură. Își reveni imediat și îi oferă lui Grace o privire curioasă.

— Dar te-ai măritat cu ducele de Abernathy.

— Așa am făcut. Grace strânse din buze. Vezi tu, am avut o obligație față de familia mea. Eram sărmani și aveam de apărut un titlu. O combinație foarte nefericită.

— Vai, Grace! Amelia dădu din cap cu înțelegere și se întinse după mâna lui Grace. Trebuie să-ți fi fost foarte greu.

— La început, da. Și recent. Dar nu mi-aș dori să schimb trecutul. Grace continuă să-i povestească Ameliei totul despre relația ei cu Lewis, despre căsătoria ei cu ducele și despre evenimentele recente. În final, oftă și își îndreptă privirea

către Reese, Jasmine și Eliza.

— Crezi că tu și unchiul Lewis aveți un viitor împreună? întrebă Amelia.

Grace se uită la Amelia, mijind ochii din cauza luminii puternice a soarelui. Nu știu sigur, dar asta îmi doresc.

— Atunci, așa vom face. Amelia se ridică în picioare și își aranjă fustele. Haide, să ne alăturăm bărbatilor.

Grace aruncă o privire bebelușului adormit din brațele sale, apoi se uită în sus, la Amelia.

— Nu așa repede, dragă. Nu aş vrea să-l sufoc pe Lewis.

— Prostii! protestă Amelia. Îl iubești și văd foarte clar că și el ține la tine.

— Dar trăim în țări diferite. El, în America, iar eu, în Anglia. Poate că nu-și dorește să renunțe la tot ce a construit acolo și eu nu sunt sigură că vreau să-mi părăsesc moșia.

Amelia pufni și se aruncă la loc pe pătură.

— Vorbești exact ca mine, acum ceva vreme.

Grace a râs, amintindu-și ce hotărâtă fusese Amelia să rămână în Anglia înainte să se îndrăgostească de Richard.

— Cred că da. Dar ce am spus este adevărat. Lewis și cu mine trebuie să vorbim înainte de a lua vreo hotărâre.

Amelia îi aruncă o privire înțelegătoare.

— Te vei duce la el în noaptea asta? întrebă ea, cu ochi strălucitori.

— Mătușă Grace, mătușă Grace! strigă Reese, alergând înspre ea. Am ceva pentru tine.

Grace îi privi pe băiat cu dragoste evidentă.

El se opri în fața ei și-i întinse un buchetel de flori roz.

— Domnișoara Eliza mi-a spus că sunt preferatele tale. Băiatul se uită o clipă înapoi, înspre locul unde se afla Eliza.

Are dreptate?

— Sigur că are. Grace așeză florile lângă ea.

Reese îi aruncă o privire sinceră.

— Îmi place de domnișoara Eliza.

— Și mie, răspunse Grace. E o prietenă bună.

Fără vreun alt cuvânt, Reese se răsuci pe călcâie și o zbughi înspre Eliza, târșâindu-și piciorușele pe pământ și pe iarba tăiată.

Grace se uită la Amelia, zâmbind.

— Ești o femeie binecuvântată, draga mea.

— Nu vreau să discut acum despre binecuvântările mele. Amelia se uită ținută la Grace, iar expresia sa dură se îndulci.

Grace știa foarte bine că Amelia aștepta ca ea să-i spună dacă se va duce în camera lui Lewis la noapte. Cu toate acestea, se prefăcea neinteresată.

— Ce este?

Amelia zâmbi cu gura până la urechi.

— Prea bine. Păstrează-ți planul secret pentru moment. Dar mâine îmi vei spune totul.

Grace nu se putu abține să nu râdă în timp ce-și studia vechea prietenă. În ciuda a tot ce se petrecuse între ea și Lewis, era fericită să fie în Scoția cu Amelia, Richard și copiii lor.

Grace închise ochii și lăsă briza să o cuprindă. Nu își va face griji cu privire la viitor, când prezentul îi oferea atât de multe. Noaptea va veni curând.

CAPITOLUL 6

Lewis o primi pe Grace în camera lui cu un zâmbet primitiv, înainte să o tragă în brațele lui. Inima ei zvâcnea în apropierea lui. Își petrecuse ziua tânjind după atingerea lui pe când îi arunca priviri misterioase. De câteva ori, ochii lor chiar se întâlniseră și ea zâmbise ca o fetișcană, simțind cum înlăuntrul ei se încălzește.

Nu știa ce va aduce dimineața, dar în acest moment îl voia doar pe el. Voia să-l simtă—să fie una cu el. Adâncurile ei începură să tremure de dorință pe când ea își încolăcea brațele în jurul umerilor lui și-și abandona buzele gurii lui.

Lewis îi satisfăcu nevoia cu propria lui pasiune, trăgând-o mai aproape de el și lipindu-și gura de a ei din nou și din nou. Ea o primi cu lăcomie și capul îi pulsa de dorință pe când își trecea mâna în jos, pe spatele lui și peste abdomenul lui musculos. Găsind ce căuta, Grace își încolăci degetele în jurul bărbăției lui crescânde din pantaloni.

— Ia-mă.

El scoase un geamăt răgușit și dezlegă șireturile din corsetul lui Grace, lăsându-i sânii să alunece afară. Punându-și gura pe sfârcurile ei, i-a supt și i-a mângâiat cu limba până

când au devenit ca niște boboci de trandafir. Și-a plantat sărutările mai jos, trăgând de rochie de-a lungul trupului ei, până când a lăsat-o să cadă jos, la picioarele lui Grace.

Genunchii ei aproape că cedară când atingerile lui Lewis începură să urce pe coapsele ei, trimițându-i fiori de plăcere prin tot corpul. Se sprijini de masă, pregătindu-se pentru asaltul delicios care avea să urmeze și își desfăcu picioarele ca într-o invitație.

Lewis o privi de jos până sus, apoi ochii lui se fixară pe ai ei.

— Doamne, Grace, ce frumoasă ești!

Ea își mușcă buza de jos, fixându-l cu privirea, apoi își trecu degetele prin părul lui negru și gros, disperată după ce avea el să-i ofere.

Fără vreo altă invitație, Lewis începu să-i maseze petalele fine dintre picioare, apoi își trecu degetele iar și iar peste centrul lor, trimițând fiori de plăcere în tot corpul lui Grace, care plutea acum pe valurile extazului. Când simți că Lewis își strecoară un deget înăuntrul ei, se strânse în jurul lui, dorindu-și mai mult—zvârcolindu-se și scoțând geamăt după geamăt, se lipi de corpul lui.— Dă-ți drumul, Grace. Vreau să te văd cum îți dai drumul. El își strecură un al doilea deget înăuntrul canalului ei pulsând și-i masă clitorisul cu degetul mare.

Grace își lăsă capul pe spate, în pur extaz, pe când se elibera de toată tensiunea. Când și-a deschis din nou ochii, el se holba la ea cu o privire arzător de verde. Gurile lor s-au unit în timp ce Grace trăgea în sus și-n jos de hainele lui, lăsându-l dezgolit în fața ei.

Se propti din nou cu spatele pe masă, apoi trase de

șoldurile lui înspre ea, lăsând-i mădularul să alunece înăuntru ei. Cu mișcări încete, care o torturau, Lewis intra și ieșea din ea, ținând o mână încâlcită în părul ei și una sprijinindu-i spatele.

Grace gustă din pasiunea dintre ei trecându-și degetele peste spatele și umerii lui încordați. Cu trupul arzând pentru mai mult, îi găsi gura și-și lipi buzele puternic de ale lui. Mișcărilor lui deveneau din ce în ce mai rapide pe când limbile lor se încâlceau și se descâlceau între ei doi. Eliberarea ei îi scutură la scurt timp trupul, lăsând-o tremurând și simțind sămânța lui înăuntru ei.

Lewis o trase mai aproape de el. Mângâindu-i părul, o sărută delicat pe frunte. O ținu în brațe minute bune—trupurile lor încă unite, inimile lor bătând la unison.

Îmbătățită de moment, Grace îi șopti:

— Stai cu mine.

— N-aș visa să fac nimic altceva.

O privi în ochi. Grace observă privirea lui încinsă—căutând ceva.

— Pentru totdeauna, vreau să spun.

Lewis oftă, apoi făcu un pas în spate, zdrobind legătura dintre ei.

— Viața mea e în America.

— Știu. Grace își mușcă buza de jos și se lăsă cuprinsă de o emoție bizară. E ca pe vremuri. Suntem sortiți eșecului, în ciuda a tot ceea ce simțim unul pentru celălalt.

— Și ce simți tu pentru mine? Întrebă el, trecându-și mâna prin părul des și negru, trezind câteva șuvițe adormite.

Ea înghiți în sec, neștiind dacă să-și permită să fie atât de vulnerabilă în fața lui și în același timp atât de neputincioasă

în fața nevoii ei.

— Te iubesc, Lewis. Mereu te-am iubit.

Își ținu respirația, simțind cum sângele îi pulsează în urechi pe când aștepta răspunsul lui.

— Vino cu mine în America. Făcu un pas înspre ea, cu ochii fixați pe ai ei.

O durea pieptul. El nu-i răspunsese la declarație cu aceeași monedă. Ce prostuță fusese să își mărturisească sufletul. Luptând cu lacrimile din ochii ei, Grace dădu din cap dezaprobat:

— Nu pot.

El și-a ridicat pantalonii de jos și i-a îmbrăcat înainte să se întoarcă din nou cu fața la ea și cu cămașa în mână.

— Atunci, nu cred că ne-a rămas nimic de făcut. Lewis își băgă cămașa în pantaloni, apoi își luă vesta din mers. Te las să te îmbraci.

Inima lui Grace se prefăcu în bucățele zărind durerea din privirea lui pe când se pregătea să iasă din cameră, dar de data aceasta, nu mai era vina ei. Cel puțin, nu în totalitate. Și o durea sufletul, propria ei inimă. Nu putea să se sfârșească așa. Nu-l regăsise doar ca să-l piardă din nou.

Dar ce opțiune avea? Nu mai era nimic de făcut și gâtlejul o strângea la gândul că nu conta că ea îl iubea, pentru că ei veneau din două lumi diferite. Niciunul dintre ei nu voia să renunțe la căminul pe care-l avea—niciunul nu voia să plece într-o altă țară.

Cu lacrimile căzându-i șiroaie pe obraji, Grace trase repede rochia pe ea și fugi din cameră.

CAPITOLUL 7

Lewis își înăbuși un căscat, privindu-l pe vicar făcând semnul crucii pe capul lui Evangeline. Încercă să se trezească și să-i acorde toată atenția bebelușului. Ochii ei mari și albaștri se uitau cu interes la vicar. Părul ei cârlionțat semăna foarte mult cu cel al mamei sale zâmbitoare.

Inima lui se încălzi când se uită la nepoata și la fina lui. Părinții Ameliei ar fi fost atât de mândri de fiica lor. Nu doar că se căsătorise cu un duce, ci și trăiau o iubire adevărată, iar acum aveau și doi copii frumoși împreună.

Uitându-se lung la Grace, nu se putu abține să nu se întrebe cum ar fi arătat viața lor împreună. Câți copii ar fi avut? Cu cine ar fi semănat mai mult? În minte îi apărură imaginea unei copile cu ochii de un căprui cald și cu părul auriu.

Nu a fost să fie. Își rataseră șansa acum mulți ani și nu puteau să o mai recâștige acum. Își petrecuse ultimele nopți gândindu-se la Grace, bând whisky și lovind mingile din sala de biliard. Un lucru pe care acum îl regreta pe deplin. Ar fi trebui să fie într-o formă bună ca să poată sărbători botezul

finuței sale. Însă nu se putea abține să nu se gândească la Grace și era prea obosit ca să ia parte la distracție.

— Îi invit acum pe părinți și pe nași să facă același lucru. Vocea vicarului răsună în liniștea bisericii.

Amelia și Richard făcură un pas în față și apoi trasară semnul crucii pe fruntea bebelușului, apoi se dădură în lături, ca să-i lase pe Grace și pe Lewis să facă același lucru. Cuplul îi aruncă un zâmbet larg lui Lewis pe când acesta păși înainte. El își trecu degetul peste fruntea copilei, iar ea începu să dea din piciorușe și să scâncească. Apoi, zâmbind, se dădu la o parte.

Brațul lui o atinse pe Grace când aceasta se întinse ca să-i atingă creștetul lui Evangeline și un fior de dorință îl săgetă. Era o tortură pentru el să fie lângă femeia pe care nu o putea avea. Trăgând adânc aer în piept, se uită la strane, mulțumit că ceremonia era pe cale să se termine.

Mai puțin de o zi. Mai erau doar câteva ore până să plece înapoi în America, lăsând-o pe Grace în urmă încă o dată. Așa era cel mai bine. Își va duce traiul așa cum o făcuse și înainte. La fel și ea. Trebuia doar să supraviețuiască acelei zile.

La fel gândea și ea?

Nu se mai putea abține și se uită la ea cu coada ochiului. Grace îi întoarse privirea—adânc îngropate în ochii ei putea să vadă tristețe și dorință. Tânjea să fie aproape de ea. Să o tragă aproape de pieptul lui, să o cuibărească în brațele lui... Fir-ar să fie, femeia aia îi pune sufletul pe jar!

Ce truc necurat l-a făcut să se îndrăgostească iarăși de ea? De femeia care-l distrusese—complet și iremediabil, făcându-l să-și petreacă viața singur. Și acum, când știa că nu o poate avea, stătea în fața ei, arzând din nou de dorință.

— Primește lumina lui Hristos, zise preotul. Vocea lui

trecu direct prin gândurile lui Lewis.

Lewis făcu un pas în față și aprinse lumânarea de lângă Evangeline pe care i-o indicase vicarul. Acesta zâmbi și continuă:

— Părinți și nași, această lumină...

Mintea lui Lewis zbură din nou la Grace. Se întreba ce o reținea în Anglia. Nu trebuia să se întrețină, nu trebuia să aibă grijă de cineva. Copiii ei erau la casele lor, alături de familiile lor, și până și prietenele ei se căsătoriseră și plecaseră de lângă ea. De ce insista femeia să rămână acolo?

Ceremonia ajunsese la final și toată lumea începu să cânte. Lewis li se alătură. După toate acestea, toată lumea se întoarse la castelul Goldstone ca să ia masa. Amelia invitase foarte mulți prieteni din zona în care locuiau, așa că oaspeții se adunară într-o mulțime fericită. Toată lumea, de la medici locali și negustori la lorzi și doamne, umpleau sala de bal a castelului, unde o masă mare fusese întinsă.

Lewis era recunoscător pentru varietatea de oameni din jurul lui, pentru că îi ofereau o distragere. Chiar și lordul Luvington și soția lui călătoriseră tocmai de la Londra pentru a sosi chiar în acea dimineață. După un prânz destul de stânjenitor, plin de priviri pe furiș la Grace și tristețe în inima lui, scăpase din acel decor ca să bea un pahar cu restul bărbaților.

Acum, ora era târzie și toți oaspeții se pregăteau de bal. Lewis stătea în picioare lângă masa cu băuturi, alături de lordul Luvington și soția lui. Amelia și Richard se îndreptau către ringul de dans.

— Ce modalitatea frumoasă de a încheia o zi fericită! zise lady Luvington, urmărindu-l pe Richard conducând-o pe

Amelia înspre ringul de dans. Ador să dansez.

Lordul Luvington atinse mâna soției sale, care se odihnea pe brațul său.

— Imediat ce oaspeții sunt invitați să li se alăture, te voi conduce pe ringul de dans.

Lady Luvington îi zâmbi soțului său și se întoarse înspre Lewis.

— Dumneavoastră vă place să dansați, domnule Duffield?

— Ocazional, răspunse Lewis. Deși noaptea aceea nu era una dintre ocaziile care să-l atragă la dans. Ura gândul că, în curând, trebuia să danseze cu Grace. Nu pentru că nu-și dorea să o aibă în brațele sale, ci pentru că ar fi trebuit să-i dea drumul când terminau. Dansul semnifica sfârșitul pentru ei— ultimul lor „adio”.

Cvartetul se apropia de finalul primului cântec și Lewis trase cu ochiul prin sala aglomerată, căutând-o pe Grace. Venea deja către el, cu un zâmbet forțat pe buze. Brusc, respirația lui se îngreună pe când o privea apropiindu-se de el. Ajustându-și cravata, se întoarse pentru o clipă cu fața la cuplul Luvington și spuse:

— Vă rog să mă scuzați.

— Desigur, răspunse *lady* Luvington, plecându-și capul. Lordul aprobă cu o mișcare a mâinii.

Lewis se apropie de Grace, ajungând lângă ea chiar în apropierea ringului de dans și-i oferă brațul. Când cvartetul cântă prima notă a ceea ce părea să fie un vals, el o conduse pe podeaua lustruită de lemn. Pentru câteva momente lungi, o ținu pur și simplu în brațele sale în timp ce se învârtteau pe ringul de dans. Inima lui bătea atât de tare, încât credea că îi va ieși din piept. O trase pe Grace mai aproape de el.

Lângă ei, dansau Amelia și Richard, dar Lewis nu le dădu nicio atenție. Ere concentrat în totalitate pe Grace—dorindu-și să absoarbă din ea tot ce putea înainte să o lase să plece. Inhală mirosul ei floral și se delectă în căldura dintre corpurile lor. Un ultim moment de dulce tortură. Când dansul lor se va termina, el se va strecura afară, pierzând ocazia de a mai fi atât de aproape de ea.

Privirile lor se întâlniră. Ochii ei erau calzi și blânzi, dar și plini de emoție—dorință, neastâmpăr, tristețe—și când îi privi, i se opri respirația.

— Grace, șopti el. Nu putea spune mai mult.

Ea își ridică bărbia, aducându-și buzele mai aproape de ale lui.

— Da.

El își presă buzele împreună într-o linie subțire și dădu din cap. Oricât și-ar dori, nu mai este nimic de spus, nimic care să repare ce fusese distrus între ei.

Ea oftă, continuând să-l privească în ochi.

— Vino la mine în noaptea asta. Pentru ultima dată. O șansă de a ne spune adio.

Să-și permită el acest lux? Va putea pleca după aceea? Și, mult mai important, ca fi corect față de ei? I se strânse inima și se gândi mai bine la propunerea ei.

Ea își mușcă buza de jos, uitându-se la el cu ochi arzători.

— Fără angajamente, fără întrebări, doar o încheiere.

Tentația îi ardea măruntaiele, sângele începea să-i fiarbă pe când o privea fix. Era paralizat, nu se mai putea mișca și nici nu mai putea vorbi, de teamă să nu facă alegerea greșită. Nu voia să cauzeze și mai multă durere niciunuia dintre ei. Și nici nu credea că este capabil de a găsi vreun fel de încheiere

când era vorba de ea.

Cvartetul cântă ultima notă a cântecului și Grace se strecură afară din brațele lui.

— La noapte, a zis ea înainte să se îndepărteze de el și să dispară în învâlmășeala sălii de bal.

CAPITOLUL 8

Gândindu-se că nu mai poate să piardă vremea, Grace se prefăcu suferindă de o migrenă îngrozitoare și se retrase în camera ei. Voia să savureze acea noapte, să-și petreacă fiecare minut cu Lewis. Era încrezătoare că Lewis îi observase absența și că o va urma la scurt timp, dar trecuseră deja două ore.

Își puna șalul pe ea și îl dădea jos din nou și din nou în timp ce măsoara camera cu pașii ei. Îl văzuse uitându-se la ea cu coada ochiului de câteva ori înainte ca ea să se scuze și să plece. Cu siguranță că până acum ar fi trebuit să-și dea seama că ea plecase de la bal. Inima i se strânse la concluzia care era acum una sigură: *nu vine*.

Grace se întinse pe pat și se scufundă în cuverturi, plină de durere. Nu va avea șansa de a face dragoste cu el din nou. Nu-i va mai simți inima bătând laolaltă cu a ei. Nu-i va mai simți mâinile atingându-i corpul. Îi apărură un nod în gât și o lacrimă i se scurse pe obraz.

Jasmine o înghionti cu capul. Grace își așeză mâna pe spatele pisicii și își îngropă fața în blana moare a puiului de tigru. Măcar o avea pe ea drept consolare. Nu pentru că ar fi

meritat vreo consolare. Tot acel dezastru era din vina ei. Nu ar fi trebuit să-și dea voie să spere, să viseze.

Acceptându-și soarta, o mângâie pe Jasmine pe spate.

— Dacă-mi plâng de milă, nu voi ajunge nicăieri.

Pisica își lăsă capul într-o parte și îi linse obrazul lui Grace ca și când ar fi înțeles-o.

Grace nu se putu abține și zâmbi ușor. O mai mângâie pe Jasmine o dată, apoi se ridică în picioare și se duse în fața șifonierului. Strecurându-și o mână înăuntru, începu să-și caute cămașa de noapte. Pregătindu-se pentru venirea lui Lewis, se dezbrăcase complet și luase pe ea doar un șal. Acum, trebuia să se îmbrace corespunzător pentru somnul de noapte.

Pe când își desfăcea șalul, auzi o bătaie în ușă. Lăsă cămașa de noapte să cadă pe jos, la picioarele ei, și se grăbi să deschidă. Inima îi palpita acum, iar respirația îi era întretăiată. Deschise ușa și îl văzu pe Lewis stând în prag.

El păși în cameră și închise ușa în urma lui cu un clic ușor.

Înainte ca vreunul din ei să mai facă ceva, Grace lăsă șalul să cadă pe lângă ea, lăsând-o complet dezbrăcată în fața lui. Nu voia să vorbească—nu acum—ci doar să se piardă în el. Să guste din timpul pe care-l mai avea, arătându-i cât de mult îi iubește. Să fure o ultimă amintire care să-i ajungă pentru tot restul vieții.

După un moment lung, el se aplecă peste ea, ca și când s-ar fi repezit la corpul ei gol, ducându-și o mână pe spatele ei și cu cealaltă mângâindu-i obrazul și ridicându-i bărbia înspre el. Apoi buzele lui erau peste ale ei, consumând-o cu totul. Un val de plăcere o traversă când limbile lor se întâlniră, alunecând una peste cealaltă și lovindu-se cu dorință.

Ea îi scoase cămașa afară din pantaloni și-i zgârie ușor soldurile, arătându-i cât de mult îl dorește.

Lewis făcu un pas în spate ca să-și scoată cămașa cu totul. Gura ei se uscă deodată pe când ea îl privea cu lăcomie—mușchii lui, încordați și tensionați. Îl privi de sus în jos, oprindu-se la degetele lui care încercau să desfacă nasturii pantalonilor.

Ea se apropie de el, apoi căzu în genunchi, sărutându-i abdomenul musculos, trăgându-i în același timp pantalonii în josul coapselor lui puternice. Cu mâinile urcând pe pielea lui încinsă, se holbă în sus, la el, arătându-i dorința din privirea ei. Voia să-i dea totul. Să-i păteze memoria cu dățile în care au făcut dragoste.

Îi luă bărbăția întărită și pulsândă în mâinile sale, trecându-și palma și degetele peste pielea rozalie. Sângele începu să-i fiarbă, dorința crescândă din ea pulsa în venele ei când își duse buzele la mădularul lui.

Lewis scoase un geamăt adânc, gutural, când ea începu să lingă, să sărute și să sugă până când el o trase înapoi în picioare.

— Grace, șopti el printre dinții încleștați, înainte să o proptească de perete și să-i captureze buzele cu ale sale. Își duse mâna înspre abdomenul ei, apoi mai jos, până când găsi cârlionții dintre picioarele ei. Ea tremură cu anticipare, sărutându-l de parcă ar fi vrut să-l cuprindă cu totul.

Degetele lui treceau peste deschiderea udă și caldă și Grace își arcui spatele, lipindu-se mai bine de el. Apoi strecură un deget înăuntrul ei și o privi cum se zvârcolește din disperarea de a primi mai mult. Lewis o prinse de talie cu un singur braț și o trase înspre pat, în tot acest timp

sărutându-i gâtul de sus în jos.

Plăcerea o cuprinse cu totul când el luă unul din sânii ei în gură, trăgând ușor de bobocul de trandafir tare, care se forma sub sărutările lui. Ea se zvârcoli sub el. Gura lui se mută mai jos, lăsând în urma lui o cărare mistuitoare chiar înainte de a-i desface coapsele.

După o clipă care a părut o veșnicie, Lewis și-a ridicat privirea înspre ea.

Grace îi strigă numele, pregătită pentru orice dorea el să-i ofere. Își înfășură degetele în jurul cărlionților lui bruneți. Degetele lui se mișcă din nou și mângâiară deschizătura ei fierbinte, deschizând-o și mai mult, apoi își îndreptă săruturile înspre zona în care ea dorea să fie cel mai mult atinsă. Șoldurile ei se ridicară de la sine, iar el continuă să o venereze cu gura lui. Grace a scos un geamăt și s-a agățat de părul lui, lăsându-se în voia valului de plăcere care o cuprinse.

Lewis o trase mai aproape de el, lipindu-și corpul de al ei atât de tare, că nu mai rămăsese niciun pic de spațiu între ei și îi atacă buzele. Ea își trecu degetele peste umerii și brațele lui, ghidându-l. El se rostogoli peste Grace, iar ea își înfășură picioarele în jurul șoldurilor lui. Lewis pătrunse acum în adâncimile ei.

Plăcerea trecea prin ea ca valurile, din ce în ce mai puternică după fiecare mișcare. Lewis săruta și mângâia pielea ei sensibilă dintre coapse în timp ce intra și ieșea din ea cu pulsații lungi și încete. Nemaiputând suporta tensiunea dintre ei, Grace începu să-și miște șoldurile înainte și înapoi, mărin ritmul mișcărilor dintre ei.

Lewis se așază pe spate și Grace se răsuci peste el, apoi se

prinse ferm de șoldurile ei în timp ce ea se mișca în sus și-n jos, strigându-i numele iar și iar, până când corpul îi fu cuprins de fiori de plăcere stârniți de sămânța lui fierbinte.

Grace se prăbuși peste el, prinzându-se de pieptul lui cald și bucurându-se de intimitatea momentului pe care i-o oferea pielea lui lipită de a ei. Se strădui să-și recapete răsuflarea. El își trecu mâna din nou și din nou prin părul ei, sărutând-o de mai multe ori pe frunte.

Realitatea reapăru, dură și iminentă, când el se mută pe o parte a patului și o lăasă pe Grace să se așeze lângă el, în brațele lui puternice. Acesta era momentul de „adio”. Măine, el nu va mai fi acolo. Măine... Nu. Nu se va gândi la asta acum. În noaptea acesta, îl va inunda cu dragostea ei, se va desfăta cu timpul lor împreună. În noaptea aceasta, nu se va lăsa consumată decât de momentul în care era în brațele lui.

Ea își trecu ușor degetele peste pieptul lui și-și ridică privirea, ca să-l poată vedea mai bine.

— Lewis?

El se uită la ea cu tandrețe.

— Da.

— Rămâi cu mine în noaptea asta? îl întrebă ea, auzindu-și inima bătând în ritm cu a lui.

El dădu din cap aprobator, apoi o strânse în brațe mai tare.

— Somn ușor, draga mea.

Grace se trezi din cauza razelor de lumină care intrau în camera ei.

— Lewis.

Pipăi locul de lângă ea, căutându-l. Inima i se opri când observă că locul era gol. Își întoarse capul înspre jumătatea cealaltă a patului, ca să vadă mai bine salteaua goală. Plecase

—se întorsese înapoi la viața lui din America și ea rămăsese în urmă. Doar o amintire și atât.

Poate că nu era prea târziu. Poate că nu plecase încă. Sări din pat și inima începu să-i bată din ce în ce mai tare. Deschise șifonierul și aruncă pe ea o rochie de zi, apoi alergă până la fereastră, privind alea de sub ea și străduindu-se să-și prindă șireturile corsetului. Pulsul ei crescuse semnificativ când văzu că toată lumea este deja în fața casei, luându-și le revedere de la Lewis.

Pe măsură ce înainta către ușă, simțea cum o copleșește disperarea. O dădu de perete, apoi o închise cu zgomot în fața ei și se sprijini de cadru. La ce se gândea? Nu putea să alerge după el. Locul ei era în Anglia. Al lui, în America. Își spusese deja tot ce era de spus. Aleseseră deja. Își lăsă capul să-i cadă în mâini și începu să plângă zgomotos.

Grace nu era sigură cât simt petrecuse așa—cu fața lipită de palme, cu spatele în ușă—dar rămăsese fără lacrimi când cineva bătu la ușă, aducând-o înapoi în momentul prezent.

— Cine este...

— Amelia, strigă vocea familiară a prietenei sale.

— Și Eliza și Sarah. Te rugăm, lasă-ne să intrăm.

Grace trase aer în piept, clipi de mai multe ori ca să-și usuce ochii înainte de a sta în fața femeilor și de a le primi în camera ei.

Amelia o trase în brațele ei calde.

— Îmi pare atât de rău.

Grace o strânse și ea în brațe, apoi se îndepărtă.

— Suntem aici pentru tine, zise Sarah, așezându-și mâna pe umărul lui Grace.

Eliza îi zâmbi cu înțelegere.

Grace se aplecă, luând-o în brațe pe Jasmine, apoi se așează pe un scaun, cu pisica în poala ei.

— Nu trebuie să vă faceți griji în privința mea. Voi fi bine într-o zi sau două. Nici ea nu credea cuvintele care-i ieșeau din gură, dar trebuia să încerce.

— Prostii. Mereu ai fost alături de noi, iar acum vrem să-ți răsplătim bunătatea, zise Sarah.

— Niciuna dintre voi nu-mi datorează nimic, răspunse Grace. În plus, nu putem face nimic.

Amelia se așează lângă Grace.

— Spune-ne ce s-a întâmplat și îți vom spune noi dacă mai este ceva de făcut sau nu.

— Măcar te va face să te simți mai bine, completă Eliza.

Grace nu-și putea imagina cum o va ajuta acest lucru—să le dezvăluie femeilor ce se afla în sufletul ei—poate doar să o facă să se simtă și mai nefericită. Și totuși, aceste femei erau cele mai bune prietene ale ei. Putea să le încredințeze viața ei și o știa foarte bine.

— A plecat. Vocea Ameliei se auzi ca o șoaptă ușoară.

Grace înghiți în sec.

— Știu.

— Te-a refuzat? întrebă Sarah.

Eliza păși până în dreptul ferestrei.

— O să-i rup gâtul ăla de una singură.

— Nu-i nevoie, zâmbi Grace, dând din cap. Ne-am refuzat unul pe celălalt.

— Poftim? ochii Ameliei se făcură mari. De ce ați face așa ceva?

Lui Grace îi trebui un moment ca să-și pună gândurile în ordine. Și-a închis ochii și a tras aer în piept, mângâind gâtul

lui Jasmine.

— Refuză să plece din America. Viața lui este acolo, iar a mea este în Anglia. La fel ca acum mulți ani de zile.

Sarah își sprijini șoldul de măsuta de machiaj, apoi o studie pe Grace cu o privire curioasă.

— Și ce nu te lasă pe tine să părăsești Anglia?

— Sunt o ducesă. Am responsabilități.

— Față de cine? Sarah miji ochii.

Grace spuse primul lucru care îi veni în minte.

— Față de fetele mele, față de voi și față de căminul meu.

— Scuze, dar asta-i o prostie. Amelia o prinse pe Grace de mână. Noi suntem toate la casa noastră, fericite. De ce să nu ai și tu parte de același lucru?

Grace o privi pe Eliza.

— Nu toate sunteți.

Eliza își duse mâna la piept.

— Nu mă folosiți pe post de scuză. Dacă vă mutați, mă pot muta și eu cu dumneavoastră. Nu m-ar deranja.

Grace se uită la fiecare dintre ele, pe rând. Cuvintele lor se învârteau în mintea ei. Nu putea spune că nu au dreptate și deodată speranța începu să-i înflorească în piept. Locul lui Lewis era lângă ea. Ea îl iubea pe el, iar el o iubea pe ea. Neînțelegerea legată de locul în care vor locui trebuia să ia sfârșit. Ea va fi cea care-i va pune capăt.

— Eliza, ajută-mă să mă schimb în hainele de călărie. Mă duc după el.

CAPITOLUL 9

Grace călări ca vântul și ca gândul prin peisajul scoțian, într-o încercare disperată de a-l prinde din urmă pe Lewis. Plecase de la castelul Goldstone cu o jumătate de oră înaintea ei. Cu toate acestea, caii erau mereu mai rapizi decât trăsurile. Era foarte posibil să-l ajungă din urmă. Și totuși...

— Unde este? murmură ea pentru sine, uitându-se în curtea șantierului naval. Trebuia să fie pe undeva, pe acolo. Trecu la trap pe lângă câteva trăsură și mușchii ei se încordară cu anticipare, dar stomacul o strângea. Ar fi trebuit ca până atunci să întâlnească deja caleașca lui, măcar când se întorcea la castel, goală.

Continuând să caute cu privirea, merse mai departe printre rândurile de trăsură, uitându-se când într-una, când în alta.

— Haide... zise ea, trecând pe lângă toate caleștile din convoi. Simți un licăr de speranță când recunosc blazonul lui. Descălecă și alergă înspre trăsura neagră.

— Lewis, Lewis! strigă ea, cu inima strânsă. Lewis, trebuie să-ți vorbesc!

Vizitiul întoarse caleașca. Fața lui avea o expresie dezamăgită când trase de hățuri și opri caii.

— Îmi pare rău, Alteță. S-a îmbarcat deja.

Grace își întoarse capul în direcția vaselor, care erau aliniat de-a lungul docurilor.

— Pe care din ele?

— Nu puteți urca pe vas, Alteță. Este periculos.

Grace miji ochii și se uită la vizitiu cu o privire înspăimântătoare.

— Spune-mi care! îi porunci ea.

— Domnul Richard va...

Nu-i păsa de ce va face nepotul ei. Voia doar să-l găsească pe Lewis. Când îl observă pe flăcăul care lucra pe moșia Goldstone cărând un cufăr, se întoarse și alergă după el. Era sigură că îl cărau pe vasul pe care era Lewis. Flăcăul o va duce la el.

— Hei, frumușico! o strigă o voce răgușită.

Grace o ignoră și continuă să meargă în direcția flăcăului.

— Lasă-mă să mă uit oleacă la tine! strigă vocea, mai tare decât înainte.

— Nu astăzi, răspunse Grace fără să se deranjeze să se uite la bărbat. O mână dură îi cuprinsese încheietura și o opri brusc.

— Așa se poartă o doamnă, ha? i se adresă marinarul, cu un zâmbet soios pe fața aspră.

Grace fu cuprinsă de greață la vederea lui și încercă să se elibereze din strânsoare.

— Sunt ocupată.

— Nu prea ocupată ca să te distrezi un pic. Bărbatul cu înfățișare dezgustătoare o trase aproape de el. Haide, femeiușcă, n-o să dureze decât o clipită.

Pe Grace o cuprinse furia și, cu mâna liberă, îl lovi pe bărbat cu cravașa ei.

— Cățea! izbucni el, ridicându-și mâna în dreptul feței. O să plătești pentru asta!

Ea se răsuci pe călcâie și fugi înspre docuri.

— Lewis! strigățul ei despică aerul, transformându-se într-un ecou.

Marinarul alergă în urma ei, prinzând-o din nou, de data asta de talie. Începu să o tragă departe de docuri. Respirația lui caldă și oțetită se izbea de umărul ei.

— Te-nvăț io niscaiva maniere!

Grace țipă și-l lovi pe omul care o trăgea după el.

— Lewis! Cineva! Ajutor! Lewis!

— Ține-ți gura, cățea! Bărbatul dezgustător o strângea și mai tare, oprindu-i respirația, trăgând-o după el înspre niște cotloane întunecate.

O trânti la pământ, dar Grace se ridică repede. Nu pierdu vremea și alergă înapoi înspre docuri, strigând după ajutor. Inima îi ieșea din piept, cuprinsă de o teamă groaznică, iar picioarele începeau să-i dea o senzație de arsură, dar nu se va opri. Bărbatul acela înfricoșător nu va avea ocazia să o mai atingă o dată.

— Oprește-te!

Ea îl împinse pe omul care vorbise, ocolindu-l.

— Grace, oprește-te! Ești în siguranță!

Lewis... Se uită înapoi, nevenindu-i să creadă. Era Lewis. Un val de ușurare o cuprinse pentru prima dată de când ajunsese la docuri. Simți briza rece pe fața ei.

Brațele lui Lewis o întâmpinară, iar ea se prăbuși în îmbrățișarea lui puternică, lăsându-și capul pe pieptul lui și

lăsând aerul de mare să-i intre în nări.

— Ești în siguranță acum, murmură el, cu fața în părul ei și mângâind-o pe spate. E-n ordine. Nu te va mai deranja.

Grace trase aer în piept și se uită în sus, la el.

— Ce i-ai făcut?

— Asta nu-i important. Contează doar că nu mai este în stare să te atace, pe tine ori pe altcineva.

Grace zâmbi ușor, cu buzele tremurânde.

— M-ai salvat.

El dădu din cap.

— Te-ai salvat singură.

Uitându-se înspre mare, Grace spuse:

— Trebuia să te găsesc.

— Ai făcut-o. Acum, dă-mi voie să am grijă de tine. O strânse mai tare în brațele lui, apoi o luă pe sus, cărând-o ca pe un copil.

O cuprinse frica din nou și sângele îi urcă la cap. Trebuia să-i spună ce avea de spus. Trebuia să repare lucrurile dintre ei. Nu-i va permite să o care așa, pur și simplu, și apoi să o lase în pace. Să o trimită acasă. La scurt timp, își regăsi vocea și îi întrebă:

— Ce faci?

— Te duc la trăsură. Mă asigur că ajungi la castel în siguranță.

— Nu poți face asta! izbucni ea, prinzându-se mai bine de umerii lui. Trebuie să vorbesc cu tine, Lewis. Am fost o idioată, o—

— Gata, o întrerupse Lewis. Trebuie să te recuperezi după necazul prin care ai trecut. Apoi merse mai departe, înspre trăsură, cu pași mari și încrezători. Întoarcerea ta sigură este

tot ceea ce contează.

— Nu! Nu înțelegi! zise Grace, punându-și o mână pe obrazul lui rece, ghidându-i ochii înspre ai ei. Te iubesc!

Privirea lui căzu peste a ei, păzindu-și emoțiile.

— Am mai discutat asta.

Ea se uită fix în ochii lui mari, încercând să-i transmită ceea ce simțea.

— Te aleg pe tine, Lewis. Indiferent unde locuim, te aleg pe tine.

El se opri din mers, privirea devenindu-i brusc mai blândă —plină de iubire.

— Vrei să vii cu mine în America?

— Vreau să fiu oriunde vei fi tu. Ea îl privi cu tandrețe, iar stomacul i se strânse. Vreau să fiu soția ta.

Grace își ținu respirația timp de câteva clipe, așteptând reacția lui, până când, într-un final, Lewis își coborî buzele peste ale ei. Un sărut plin de pasiune care le spunea tot ce trebuiau să știe. Un sărut care îi făcu genunchii să se înmoaie și înăuntrul ei să tremure. Un sărut al cărui scop era să recucerească. Și ea era a lui—trup și suflet, pentru totdeauna.

— Și eu te iubesc, Grace, răspunse Lewis, ștergându-i o lacrimă pierdură pe obrazul ei. Vom vizita Anglia des. Vom locui în ambele țări.

Ea zâmbi cu gura până la urechi.

— Mi-ar plăcea asta.

— Atunci, asta vei avea, și tot ce altceva vei mai dori.

— Am tot ce vreau când sunt cu tine. Grace își trecu un degete peste buzele lui. Tot ce aş putea să-mi doresc.

— Mai îți cer un singur lucru, zise el, cu ochi strălucitori.

Ea își mușcă buza de jos, uitându-se fix în ochii lui.

— Ce este?

— Mărită-te cu mine.

— Da, iubirea mea. Râse, aruncându-și capul pe spate într-un abandon total. Azi sau mâine sau oricând putem aranja nunta. Revenind la realitatea, îi întâlnește privirea. Te aleg pe tine, pentru totdeauna. O eternitate cu tine alături de mine.

— Pentru totdeauna, zise el.

Își apăsă din nou buzele peste ale ei, iar atunci Grace știu că a găsit totul. Sufletul ei pereche. Eternitatea ei.

Și așa urma să fie. Pentru totdeauna.

Amanda Mariel, pe care **USA Today** o numește una din cele mai bine vândute autoare, visează la zilele în care viața se desfășura într-un ritm mai lent. Îi place să folosească stiloul și hârtia și să exploreze perioade istorice cu ajutorul imaginației și al cuvântului scris. Când nu scrie, o puteți găsi citind, croșetând, călătorind, exersându-și talentul fotografic sau petrecând timp cu familia.

Intră pe www.amandamariel.com ca să afli mai multe informații despre Amanda și despre cărțile ei. Înscrie-te pentru a primi newsletter-ul Amandei pe site-ul ei și fii la curent cu toate lucrurile pe care le face ea și cu toate cărțile pe care le scrie și primești cadou un eBook gratuit!

Trimite un SMS cu „AmandaMariel” la 38470 pentru a primi notificări prin SMS/mesaj *DOAR* când autoarea lansează o nouă carte sau când sunt reduceri la cărțile deja existente. Când te abonezi, primești un eBook gratuit! ****Momentan, mesajele SMS sunt disponibile doar în Canada și Statele Unite ale Americii.****

Amanda adoră să primească mesaje de la fanii ei! Trimite-i un email la amanda@amandamariel.com sau pe rețelele de socializare:

Îți mulțumesc pentru că ți-ai acordat timp ca să citești
„Legătură Scandaloasă”.

Opinia ta contează!

Te rog să nu uiți să scrii o recenzie despre această carte și să o
împărtășești pe site-ul tău preferat și cu prietenii tăi.

Povești de dragoste istorice care îți taie răsuflarea.